

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju, letnik XXXV, šolsko leto 1999/2000,

EVA ČERVINSKI 7:6

Kolofon

Uredniški odbor:

Špela Zaplotnik, 8.b; Vesna Komat, Dana Nikolič, Lea Jotič, 8.c; Meta Jelovčan, Lara Jurajevčič, Anja Obradovič, Vanja Papler, 8.č; Eva Kotolenko, Igor Kalabič, 7.c; Daša Vervega, Marko Kern, 6. a; Ana Marija Naglič, Manca Pogačar, Anja Torkar, Cirila Zorenč, 5.b; Kristjan Roblek, 5.c.

Zunanji dopisnici (Krikec): Ana Hudobivnik in Maruša Jošt, 8.b

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikovanje: Vesna Komat, 8.c

Likovna priredba: Bojan Abaza

Natisnjeno v 200 izvodih

Cena: (z DDV) 100sit

Internet: <http://www.o-fp.kr.edus.si/krik/krik99001.pdf>

E-mail: krik@o-fp.kr.edus.si

UVODNIK

16. novembra 1999 smo šli v Ljubljano po priznanje, ker se je naše šolsko glasilo uvrstilo med najboljša glasila lanskega šolskega leta. Poleg treh drugih šol smo dobili priznanje za celoto.

Blažka, ki je vodila prireditve, nam je podelila priznanje z naslednjimi besedami:

“Krik, glasilo učencev Osnovne šole Franceta Prešerna, ima že dolgo tradicijo. To pa ne pomeni, da mladi ustvarjalci dremajo na lovorikah uspeha iz preteklih let. Nasprotno – Krik je še vedno glasen in odmeven – ker ve in objavlja vse, kar se dogaja.

In ker imajo na OŠ Franceta Prešerna v Kranju ustvarjalnih učencev očitno na pretek, dodajo rednim številkam Krika vsako leto še Osmošolski Krik, v posebni številki zberejo in objavijo verze mladi pesniki, posebno uredništvo pa izdaja še naravoslovno obarvan Hrčkov list.

Vsi skupaj si zaslužijo Pilovo priznanje za celoto.”

Veselite se z nami, berite KRIK in uživajte!

Uredništvo

KRIKOČASNIK

Kvaj dej? Kej dej? Kva dogaja?

Na mojo in tut vašo, valda VELIKO žalost se je septembra spet začela šola. Glede na to, da sem se med počitnicami zbuja mal prepozn (ob dveh popoldne), sem že prvi dan težko preklopu na sedmo uro zjutri in sem namest v pondelk pršu v šolo šele v četrtek. A v petek nisem mel nč več sreče, k sem namest v 8.b garderobo zašu v garderobo 7. b in se tko znajdu med samimi novimi sošolci (preden sem dojel, de lansk let nism pogrnu, je minil par dni), tko de se je “TA ZARESNA ŠOLA” pr men začela šele nekje sred oktobra, takrat sem se pa najprej en dan zglašal, da pameti še ni s počitnic, drugič, da sem pozabu, koko se nalivko drži, tretjič, da sem torbo doma pozabu...

K sem se pa lih vračov iz zgodle, sem jo zagledov. Ja prsežem, de je lansk let še ni blo, al pa se je tko spremenila, de... No, u glavnem, ženska me je tok zacoprana, de tud hodt nisem več znov, k mi je pa pomežiknla, mi je pa še tiste sive celice, k so ostale od lansk let, totalno izničla.

Va, kva sem se pa smejov, kva so se zmisll. Na hodnik so postavl tri computer škarle z unmu ircam pa internetam gor, kao dostop vsem učencem na šol. Jest sem si kuj reku, ta stvar dva dni ne bo dočakala, če gledamo na to, da so le učenci Franceta Prešerna zmožni, da v odprtino, kjer se keš not meče v avtomat za coca-colo, utaknejo flašo, zabatirano matematično kontrolno pa zvezek in kos napol pojedene kruha z marmelado.

Sam kokr zgleda, stvar še vedno deluje in je treba priznt, da smo ful bl zreli od lansk let (to je pa že skor napredek za zapisat v knjigo rekordov). Pa a vi sploh veste, kok sem jest ponosn, k delam na šolskem radiu... Zdej sem taglaven od vseh modelov, stari, če odmisllmo motne, ki jih povzročam, pa to, da sem že prvič skor celo opremo ferderbov...

Kokr drugi, more bit pa tud Krikec-šmeko med prvimi pri vsaki stvari, kratko malo, najbl mega zega, zato hopla hopla, punce, mam pa zdej prov taprav TEKOCI račun na Lublanski babki. Ja ja, naj se sliš, naj se ve, da nisem tok za luno, k ste (no sej niste) misll. Ej tipo, bejbe se ful grebejo za šmekse, k majo kej pod palcem, sej če slišjo, da maš tekoč račun, valda zraven paše še dnar. (Tole vam povem, sam da boste tih. Mam sam mal drobiška gor, k sem vse za tanov CD od ALI-ENA zapravu.)

Sam sej sploh ni važn, prihaja zima pa leto 2000, dobr ga žurite pa fajn se zabubite v šal pa rokavice, k uzuni že mraz piha, da vas nav gripa podrla.

P. S. V Lovcu so petarde pa pasice 20% ceneje.

KRIKEC

V Lublano po nagrado za Krik

Bil je eden tistih dni, k nč ni dogajal. Po pa med zgodlo, lih takrat, k sem že skor z zanimanjem vklopu v pariško mirovno konferenco, uleti v klas slovarca, pa udar s tako šokantno novico, da je pol razreda okol padl, k nemogoče je mogoče, stari moji, Krikec je bil povablen na blabla podelitev oz. za najmega časopis v deželi naši. Še bol sem bil pa vesel, k sem zvedu, da mi v tork sploh špricat ni treba, saj so clo sami predlagal. Naj ne grem k pouku. Kuj sem šu s frendi zalit ta svetovn dogodek, konc koncov, do Martinovga je blo lih en teden, tko da sem se mogu prej že mal ugret. U tork sem že zutri uletu v šolo blazno dobre vole, brez torbe, brez glave in ful fensi densi zrihtan. Medtem ko so drugi "užival" v pouku, sem se jest s tršico ustavu u cliota in še z enimi frendi odpeketal v Lublano. Po nekaj časa, k smo uspel dobit parkiča čist v drugem koncu Lublane (vsen, če bi ga pustl v Kranu pa šli peš v Lublano), smo prispel do stavbe Dela in se tam zasidral v eno sejno sobo, od koder je bil z mojga placa najlepši razgled na "novinarke" (ful dobre mačke) z ne vem že kerga cajtenga. Tok me je ena blondinka znervirala, da k so me gor poklical po priznanje, sem kar neki brezveznga iz sebe spravu, uglavnem totalno neumesnga, pol k sem šu pa dol, sem se pa čez vse une ovire spotaknu (tut čez tiste, k jih sploh ni blo). Najprej sem pomislu, da se u Lublan organizirajo po kšnem kitajskem koledarju, pa da majo božič že 16. novembra, k smo dobit tok daril, k

da bi kot za premiero tata Mraz uletu ke pa Miklavž z Božičkom vred. Tko sem mogu poslušat cel roman o izvoru vsakega časopisa, dokler ni Blažka odjodlala svoje in smo šli po uredništvu Dela. Ata novinar in za njim še sto "mlado obetavno nadarjenih novinarčkov" je tko letal po Delu in z očmi požiral vse, kar so nam zbrbral (čeprav je mene valda kot totalno mehaničnga tipa bl zanimu un viličar pa kompresor pred stavbo). Kva pa tista scena, k mi je skoz ena novinarka utrujala za ritjo, citiram "dej povej, no dej povej, kva bo Krikec v nasledni številki povedu", stari, res ni dojela, da če mi nav nehala utrujat, bo že svoje slišala, kva bo Krikec povedu. Smrde zmešane sem se po dolgem begu komi losu. Po k smo se pa nabasal za umret s tisto "menza hrano", smo šli pa v kino Anixa al Atexa gledat, da se je v dveh urah vse spodobn prebavl, tko da k smo ven pršli, je bla taka vrsta pred skretam, k da bi bla največja gorenjska razprodaja na drug stran. Pol smo dobl še ene frutke (spet nagrada), kot da bi spet hotl nadoknadt tist, kar smo lih ven iz telesa spravl, po smo se pa vsi zmrzneni vrnil domov, seveda z nagrado za najboljš cajtng.

P.S. bljak Osterix

Čav bav do
naslednič.
Krikec

Mladinske delavnice

Mladinske delavnice vodi Gabrijela Rupnik. Obiskujemo jih enkrat na teden – v petek ob 14:45. Vsak ima svojega tajnega prijatelja, kateremu nosi majcena darila. Na mladinske delavnice hodimo samo punce z izjemo dveh fantov iz 8.b razreda. Pogovarjamo se o prijateljstvu, o zaupanju, o spolnosti, včasih poslušamo glasbo, se gremo kakšne igrice, skratka, zabavamo se. Lahko ti je žal, da se nisi prijavil tudi ti!

Špela Zaplotnik, 8.b

DNEVNIK NADOBUDNE TABORNICE

1. dan: ponedeljek, 27.9. '99

Končno je tu - štiridnevno taborjenje v Marindolu v Beli krajini! Preskočimo vožnjo, saj veste: muzeji, mitreji, muzeji... itd., itd. Ne bom utrujala.

V naš dom smo se pripeljali šele pozno popoldne. Prvi vtis je bil kar v redu. Lepa pokrajina, gozd, velika vrtača z nogometnim igriščem na dnu, Kolpa nekje spodaj... Vem, se vam cedijo sline, kajne? Če ste petošolci, vas čaka ta tabor drugo leto, sedmošolci pa tako veste, kako stojijo stvari tam doli. Zvečer smo se zbrali okrog zastave v vrstah kot v vojski; ob dviganju zastave smo zapeli oz. bolje rečeno zašepetali našo himno, in to v položaju "mirno". Šele ko je naš tabornik izrekel težko pričakovane besede "voljno", smo razmigali otrdele ude in se odpravili proti tabornemu ognju, ki se mu strokovno reče tudi pagoda. Kar nekaj naših sošolcev je v potu svojega obraza popoldne dve uri vlačilo premočeno vejevje iz bližnje hoste in ga nato primerno nasekanega in obdelanega umetelno zlagalo v "pagodo". Najprej ni hotelo goreti, ko pa se je ogenj razplamtel, je bilo res lepo. Marko je igral na harmoniko, mi pa smo poskušali prispevati nekaj petju podobnega. Roko na srce, umetniški vtis je bil za slabo dvojko. Naslednja zadeva nam je šla

mного bolj od rok, nog in srca. Igrali smo se namreč "rin-čin-čin". Seveda nikomur (razen naši razredničarki) ni bilo treba razlagati, kako se ta reč igra in čemu je namenjena. Če je pa le še kje kakšna trda buča na tej šoli, pa naj si prebere kratko Markovo razlago (velja za petošolce), da vas ne bo drugo leto v Marindolu sram. Ob desetih je brez milosti in odloga padlo povelje: "Spat!" Ugovarjanja ni bilo. Zlepa ali zgrda (klepetalci in smejalci so bili na hodniku za nočnega stražarja) smo morali zaspati. Bilo je hudo, ampak nekako se nam je le posrečilo.

2. dan: torek, 28.9. '99

Vstajanje in telovadba, kar po vojaško, se pravi, taborniško. "Lahen tekec" nam je res pognal kri po žilah, da smo potem lahko z nadzvočno hitrostjo pospravljali sobe. Vsi vzglavniki enako obrnjeni, vse spalne vreče enako zložene, nahrbtniki urejeni in pospravljani, copate ne nogah in ne kjerkoli drugje. Priznam, fantje so nas pri tem posekali na celi črti. Sicer je pa to prav, naj le trenirajo za vojsko. Nato smo se spet zbrali pred zastavo. Gospe razredničarki sta nam za kanček pogrenili dan, saj je bilo govora o tem, kakšne smo špičili ponoči. Danes naj bi rafali. Pripeljali smo se do Adlešičev. Tam so nas opremili z rešilnim

jopičem in čelado - in začeli smo veslati. Kdo bi si mislil, da je to tako naporno početje. Tok je bil počasen, voda nizka, kar naprej smo morali lesti iz čolna in vleči raft čez brzice... Bilo je pravo težaško delo. Končno smo pristali in se mokri do pasu ali pa še čez po strmem bregu odvedli do doma. Pa smo imeli še srečo! Naslednjo skupino je namreč na vodi ujela nevihta in so bili še trikrat bolj premočeni kot mi! Zdaj vsaj vem, zakaj se reče, da lije kot iz škafa in da si moker kot miš. Zvečer pa spet obred: dvig zastave, petje himne in napoved večernih dejavnosti: belokranjski plesi in pesmi v izvedbi ansambla Kresnice. Ko so nam prijazna dekleta zapela in pokazala tri osnovne plesne, nas ni bilo treba prav nič prositi, naj se jim pridružimo. Le prostor je bil nekoliko premajhen in smo zato malo hodili in skakali drug drugemu po nogah. A je bilo vseeno kul. Za naprej se pa ve: nepopoljšljivi smejalci in klepetalci spet na nočni straži...

3. dan: sreda, 29.9. '99

Vstajanje, telovadba, pospravljanje sob ter zbor pred zastavo. Slišali smo marsikaj grenkega, kar ni bilo užitno. Ampak nam nič ne more pokvariti dneva... Popoldne smo barvali pisanice pod strokovnim vodstvom gospe Cvitkovič, ki

smo jo prejšnji dan popoldne obiskali v Adlešičih. Pokazala nam je, kako se tke platno na ročnih lesenih statvah, no, danes pa nas je učila barvati in risati pisanice. Nekaterim so nastale mojstrovine, nekaterim zmazki, ampak potrudili smo se vsi. Popoldne smo jo spet mahnil v Adlešiče, z dobrim namenom, da se bomo kopali. Kakšna prevara! Kolpa je čez noč narasla vsaj za meter in pol, vsa kalna je nosila s seboj vejevje in še kaj, zato smo samo malo "rinčinčinali" in se vrnili v tabor delat plakate. Čeprav smo se pošteno trudili, nam je nekaj dela ostalo še za naslednje, zadnje popoldne. Zvečer so se naše male sive celice spopadle z Župančičevimi ugankami. Nagrada je bila več kot izvrstna: kolikor točk, toliko orehov. No, nekateri so se orehov tudi branili, saj nadvse skrbijo za vitko linijo. Potem je sledil težko pričakovani disko. Vse, kar se je tam dogajalo, je seveda stroga skrivnost (top secret) in je tudi Kriku na ljubo ne mislim izdajati. Smeli smo podaljšati za cele pol ure (neverjetno!), ampak potem je prišlo neizbežno: spanje. Zadevi se nikakor ni dalo izogniti. Čeprav je bilo že pozno, smo bili vsi budni in pripravljeni na akcijo. To naše prešerno razpoloženje (saj smo vendar Prešernovci!) pa je dalo našima razredničarkama še več dela, zato je več osebkov moralo na

2000

6

TABORI, TABORI, TABORI

“prostovoljno” nočno službo.

4. dan: četrtek, 30.9. '99

Škoda, zadnjič smo se zbudili v teh “mekkih in čistih” posteljah. Danes so nagovori ob zastavi trajali nekoliko dlje kot ponavadi. Tudi zastavo sta za spremembo dvignili razredničarki.

Potem pa: zajtrk, pospravljanje, mrzlično dokončevanje plakatov (čigavi bodo lepši, naši ali od naslednje skupine?), pakiranje, kosilo... in odhod. Veliko lepega in zabavnega smo preživeli v teh štirih dneh. Nekaj smo se celo naučili! Marindol, se vidimo še kdaj!

Daša Vervega, 6.a

Šola v naravi. “Malo” drugačna šola. Zelo zanimiva in zabavna, vendar tudi zelo naporna, vsaj za nekatere. Vsem pa bo ostala v spominu. Najprej so šli 6. razredi v Marindol v Beli krajini, potem pa še 5. razredi v Piran. Sedme razrede čaka Murska Sobota in Prekmurje, osmi razredi pa bodo šolsko leto zaključili z dvodnevним izletom.

Vtisi so različni, predvsem pa so dobri!

Kaj mi je bilo najbolj všeč na taboru v Piranu?

- vožnja k barko, ker uživam, kadar se ziba;
- sobe, ki so bile urejene;
- risanje na obali, ker je sijalo sonce;
- orientacijski tek po ulicah Pirana;
- nastop profesorja Strmeckega, ker je bilo poučno, zraven smo se zabavali in peli;
- nastop Andreja Strmeckega, ker nas je popeljal v vesolje, v Indijo in še mnoge druge države;
- galeja, ki je bila v muzeju;
- hrana, Andrej Strmecki, vožnja z ladjo, izdelovanje plakatov;
- vožnja z ladjo, ker so bili veliki valovi in nas je premetavalo;
- vse; da smo veliko delali in da nam ni bilo nikoli dolgčas;
- hrana, vožnja z vlakom, filma Poletje v školjki 1 in 2, vožnja z ladjo, nasad kaktusov, soline, nastop Strmeckega, obzidje, risanje na obali, Pomorski muzej, tek po ulicah Pirana...

Kaj mi ni bilo všeč na taboru v Piranu?

- soline;
- ker smo morali vstajati ob sedmih;
- soba, ker se ni zapiralo okno in ker v kopalnici ni bilo vrat;
- soba in slaba postelja;
- postelja, škorpion v sobi in stranišča,
- soba, ker je bila majhna

in je razpadala, postelje so škripale in še umivalnik je puščal;

- da je gospod Ivan isto stvar povedal trikrat ali še večkrat;
- vreme,
- ker je bilo prekratko!

Odgovarjali so učenci 5. b razreda.

Ponedeljek, 8. 11. 1999

Zjutraj smo se zbrali na železniški postaji v Kranju. Peljali smo se do Ljubljane, tam pa smo presedli na vlak za Koper. Iz Kopra nas je avtobus odpeljal v Tonino hišo, kjer je ohranjen primer stare oljarne. Postopek pridobivanja olja iz oljk so imenovali torkljanje. V ta namen so v vasi imeli oljčne mline ali torklje. Oljke so najprej mleli, nato pa stiskali. Danes starih torkelj ni več, olje pa pridobivajo na bolj sodoben način. Še vedno namreč velja, da hladno stisnjeno olje oljk zelo krepi zdravje.

Nato smo odšli do penziona Maksimiljan, kjer smo se nastanili. Po kosilu in počitku smo šli na ogled Pirana, po večerji pa smo si ogledali film Poletje v školjki 1. del.

Oskar Grah, 5.b

Torek, 9. 11. 1999

Ta dan se je začel tako, da smo se zbudili ob pol sedmih. Oblekli smo se in pospravili sobo. Po zajtrku smo odšli v пристanišče, kjer nas je že čakala ladja. Barka nas je odpeljala do solin, kjer smo izstopili. Tam smo si ogledali nasad kaktusov. Najstarejši kaktus je bil star 44 let. Peš smo se odpravili do Lucije. Po poti smo si ogledali kipe v Forma vivi. V Luciji nas je že čakala ladja, ki nas je peljala do Pirana, toda na morju se nam je pokvarila. Do Pirana nas je zato vlekla druga ladja.

Ko smo pristali v piranskem пристanišču, smo se odpravili v penzion in pojedli kosilo. Po kosilu smo morali najprej počakati, da pridejo učitelji telovadbe, nato pa smo imeli orientacijski tek. Tekli smo okoli celega Pirana. Namen tega teka je bil, da se znajdemo v neznanem mestu. PO teku smo do večerje risali znamenitosti v Piranu.

Sledila je še večerja in film Poletje v školjki 2. Po filmu smo se umili in zaspali.

Sebastjan Leško, 5.b

Sreda, 10. 11. 1999

Ta dan smo si ogledali Pomorski muzej Sergeja Mašere v Piranu. Neka gospa nam je razložila vse o solinarstvu, pomorstvu in tisto, kar nas je zanimalo. Ko smo si ogledali muzaj, smo se odpravili proti akvariju, a ta je bil žal zaprt. Najbolj smo se zabavali po večerji. Predaval nam je namreč g. prof. Strmecki. Opisal nam je dežele, kjer je že bil. Sam je sestavil tudi pesmice, katerih smo se naučili tudi mi. Imeli smo tudi modno revijo. Manco je oblekel kot Indonezijko, Mateja je postala prava Indijka, Katja Kitajka, Maruša pa se je spremenila v Afričanko. Vse so bile zelo lepe. Bilo je super. Spat smo odšli šele ob enajstih. Ta dan je bil res imeniten in zabaven.

Petra Nastran, 5.b

Sreda, 10. 11. 1999

Naš razred 5. b je odšel v šolo v naravi, jaz pa sem ostala doma. Pravzaprav so odšli že v ponedeljek, vendar sem bila takrat bolna, zato nisem šla v šolo. V šolo sem prišla v sredo, izbrala pa sem 5.č razred. V 5. č mi je bilo všeč, saj so učenci zelo prijazni.

Cirila Zorenč, 5.b

Četrtek, 11.11.1999

Zadnji dan sem se zbudil deset minut do šestih. Nisem vstal, saj sem se bal, da bom s škripanjem postelje zbudil žiga in matica. Kmalu mi je postalo dolgčas in ker se je Žiga že prebujal, sem vstal. Potem se je zbudil tudi matic. Odprl sem okno in začeli smo se preoblačiti ter pripravljati prtljago. Ko smo končali, sta prišli učiteljici in ocenili sobo. Ker smo imeli lepo pospravljeno, smo dobili petico. Naša učiteljica je rekla, naj vzamemo puščice, kaktuse in nahrbtnike ter odidemo v jedilnico na zajtrk.

Kaktuse smo pustili na okenski polici v jedilnici. Pred zajtrkom sem izpolnil svojo zadolžitev in odšel pogledat, kakšna je zunaj temperatura.

Po zajtrku smo se razdelili na dve skupini. Prva, v kateri sem bil jaz, je dokončala plakate, druga pa je risala kaktuse. Ko smo vsi končali, smo odšli na sprehod po Piranu. Po povratku smo odigrali igro potapljanja ladjic.

Po kosilu smo torbe zložili na manjši trikolesni tovornjak in peš odšli do avtobusne postaje. Avtobus nas je odpeljal do železniške postaje, kjer smo presedli na vlak za Ljubljano. Učiteljici sta nas razdelili po kupejih. Bil sem vesel vrnitve, saj sem domače zelo pogrešal.

Grega Šoič, 5.b

Zjutraj smo veselo vstali. Nato smo odšli na zajtrk, pojedli, spakirali in pospravili sobe. Odšli smo v manjšo

učilnico, kjer smo dokončali risbe iz Pirana in delali plakate. Potem smo še zadnjič odšli na sprehod po Piranu. Šli smo čez Tartinijev trg, še zadnjič opazovali mesto, nato pa se po ozkih ulicah vrnili v penzion Maksimiljan, kjer smo počakali kosilo. Ko smo pojedli, smo vzeli potovalke in se z avtobusom odpeljali do železniške postaje v Kopru. Usedli smo se na vlak, v Ljubljani še zadnjič presedli na vlak, ki pelje v Kranj, tam pa so nas pričakali starši. Bilo je lepo.

Manca Pogačar, 5.b

Tartinijev trg v Piranu

IZ PIRANSKEGA DNEVNIKA

11. 11. 1999, Kranj - Ljubljana - Piran

Ob 8.15 sem s sošolci nestrpno čakal na železniški postaji v Kranju. Odpeljali smo se do Ljubljane, kjer smo presedli na vlak za v Koper. Tu nas je že čakal avtobus, ki nas je peljal na ogled Tonine hiše. Tam smo si ogledali značilnosti primorske hiše in kako iz oljk (plodov) stisnejo olje. Tako, prva točka je bila za nami in sledila je vožnja do Pirana, kjer smo v penzionu Maksimiljan imeli začasen dom. Najprej so nas namestili po sobah, potem je bilo kosilo, popoldne pa hajd na sprehod po Piranu. Videli smo tiso in kaki. Povzpeli smo se na mestno obzidje in z enega od obrambnih stolpov opazovali mesto. Bilo je super! Zvečer smo si na videu pogledali slovenski film Poletje v školjki.

12. 11. 1999, Piran

Z barko smo se peljali proti Strunjanu, kjer smo si ogledali soline, gojišče školjk, nato pa smo odpluli v nasprotno smer in pod Sečo obiskali rastlinjak, v katerem gojijo kaktuse, potem pa smo v morju videli še ribogojnico v plavajočih bazenih. Ko smo se vračali, sem krmaril barko. Po kosilu smo imeli orientacijski tek po ulicah Pirana, večerne ure pa smo zapolnili s plesom.

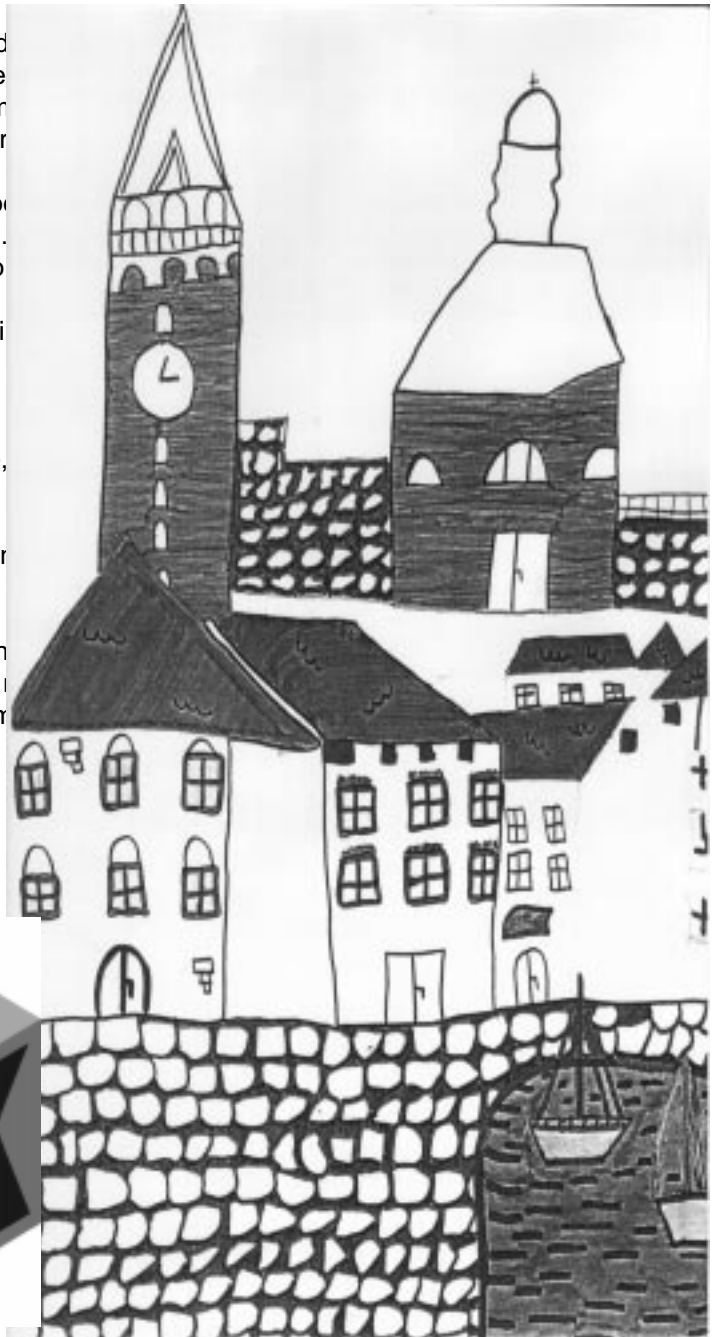
13. 11. 1999, Piran

Po zajtrku smo šli na ogled akvarija in Pomorskega muzeja. V akvariju sem videl rake, želve, ribe in morske zvezde. V muzeju pa so mi predstavili različne makete ladij kar zapirale sapo. Spet kosilo in nato sprehod do pomola, kjer smo risali. Zvečer smo imeli zanimivo potopisno predavanje g. Andreja Strmeckega. Tudi smo sodelovali s petjem, naše sošolke pa so bile manekenke in so predstavljale različne rase, npr. Indijko, Afričanko...

14. 11. 1999, Piran - Kranj

Zadnji dan smo delali projekte, in to po skupinah. S sošolci smo odgovarjali na vprašanja. Po kosilu pa smo se odpravili domov. Piran, še se vidiva!

Luka Markun, 5.c

Petra Koren, 5.c

2000

9

KRIKOV INTERVJU

Kratko malo:
predstavljamo vam gospoda Marijana Mohoriča

Osebna izkaznica:

Rojstni datum: 3.9. '60
Horoskop: devica
Naj pijača: oranžada
Naj hrana: izdelki iz skute
Naj film: Moje pesmi, moje sanje

Naj skupina: ABA
(Ansambel Bratov Avsenik)
Naj pevec: Adi Smolar
Naj pevka: Romana Kranjčan

Naj želja: zdravje
Naj avto: volkswagen
Naj element: vodik, ker je alfa in omega – začetek in konec

Naj spojina: voda, ki jo premalo spoštujemo. Ne zavedamo se njene pomembnosti, kar zna imeti katastrofalne posledice.

Krik: V katerem kraju ste se rodili?
Rodil sem se v Kranju, bolj natančno na Laborah (tako pravi ustno in pisno izročilo, sam se namreč tega dogodka ne spominjam).

Krik: V katero osnovno šolo ste hodili?
Hodil sem v osnovno šolo Lucijana Seljaka. Danes se ta šola imenuje, če se ne motim, OŠ Stražišče. Ne vem, kaj jim je Lucijan storil, da ga ne marajo več.

Krik: Ali ste bili kot otrok razigrani?
Da, kot otrok sem bil zelo razigran. Imel sem precej energije, tako da sem tudi sam kdaj povzročil kakšno neumnost. Doma sem precej energije vložil v delo, ukvarjal

pa sem se tudi s športom, konkretno s tekom na smučeh. Vseeno pa sem je nekaj za vsak slučaj prihranil za kakšno neumnost.

Krik: Ali ste bili v OŠ odlični?
Da, samo v dveh razredih sem bil prav dober. Pa me ni treba posnemati. Vi ste lahko vseh osem let odlični.

Krik: Kateri predmet ste v OŠ imeli najraje?
V OŠ sem imel najraje likovno in tehnično vzgojo, pa tudi z matematiko nisem bil skregan. H kemiji pa sem hodil bolj s strahom, učila me je ga. Oblakova...

Krik: Kako je potekal vaš nadaljnji študij?
Po OŠ sem šel na pedagoško gimnazijo, nato pa na pedagoško akademijo. Vmes sem se za deset mesecev preselil še v Plevljo v Črno goro, kjer sem opravil državljansko dolžnost (za nepoučene: služil vojsko).

Krik: Ali ste imeli stroge starše?
Odraščal sem samo ob mami. Oče mi je umrl, ko sem bil star tri leta. Mama ni bila stroga. Zelo jo spoštujem, saj je ostala sama z devetimi otroki, ki jih je vse pošteno vzgojila. Ne vem čisto natančno, kako ji je to uspevalo; saj se je nismo bali, a smo jo vseeno ubogali in jo spoštovali. Enkrat samkrat me je kot majhnega otroka udarila po riti - seveda upravičeno.

Dobro mi je ostalo v spominu, to pa zato, ker me je bolj bolela vest kot rit. Večkrat si želim, da bi tudi meni uspelo tako dobro vzgojiti svoje otroke.

Krik: Ali imate brata ali sestro? Koliko?
Imam šest bratov in dve sestri. Vsi razen ene sestre so starejši. Smo pa precej navezani drug na drugega, tako da obiskov prav hitro ne zmanjka. Imam tudi blizu trideset nečakov oziroma nečakinj.

Krik: Koliko let že učite na naši šoli?
Sedaj učim že petnajst let. Na tej šoli sem pričel z nadomeščanjem, ki pa je prešlo v stalno zaposlitev. Drugače bi moral učiti na OŠ Staneta Žagarja.

Krik: Kaj vas najbolj jezi pri učencih?
Pri učencih me najbolj jezi nezainteresiranost za delo, neodgovornost in izkoriščanje drugih.

Krik: Ali je delo z osmimi razredi težje ali lažje kot s sedmimi? Zakaj?
Delo z osmimi razredi je malenkostno težje zaradi nediscipliniranosti oz. pubertete. Marsikdo v osmem razredu tudi računa, da se mu na koncu leta ocena "šenka" oziroma reče: "Bom pa imel popravni izpit".

Krik: Ali radi opravljate delo razrednika?
Da, rad sem razrednik. Zdi

V tej rubriki smo ponavadi predstavljali "nove" učitelje, ki so prihajali na našo šolo. Letos so vsi učitelji in učiteljice na naši šoli "že stari znanci", ki jih ni treba posebej predstavljati. Kljub temu smo se odločili, da poklepemo z učiteljem, ki poučuje na naši šoli že petnajst let.

Še prej pa...letos se bomo poslovili od učitelja, ki dela na naši šoli mnogo več kot 15 let. Gospod Franc Teran, učitelj tehnične vzgoje, odhaja v pokoj.

Zanimalo nas je dvoje.

Krik: Kaj boste najbolj pogrešali?

G. Teran: Pogrešal bom prijetne trenutke, ki sem jih preživel z učenci.

Krik: Česa se najbolj veselite?

G. Teran: Več prostega časa, ne bo več obveznosti, vstajanja in odhajanja v službo.

Manca Pogačar, Cirila Zorenč, 5. b

2000

10

KRIKOV INTERVJU

se mi, da s tem lahko še kaj dodatnega naredim za učence.

Krik: Ali se dobro razumete s sodelavci? S sodelavci se razumem zelo dobro. Vedno sem pripravljen sodelavcem pomagati in tudi sodelavci radi pomagajo meni, tako da se v kolektivu počutim zelo dobro.

Krik: Kje stanujete? Stanujem v Podblici. To je idilična vasica pod obronki Jelovice. Je približno štirinajst kilometrov oddaljena od Kranja, kar pa glede na kvaliteto ceste sploh ni daleč.

Krik: Ali imate sanjsko hišo na samem ali je ob prometni cesti? Moja hiša stoji na samem. Postavil sem jo na rob vasi. Ob hiši imam le gasilski dom in šolo, tako da so edini "promet", ki poteka mimo moje hiše, otroci, ki hitijo v šolo. Ponoči pa se kdaj pa kdaj oglasi sova, ki domuje v gasilskem domu, ali kakšen srnjak, ki varuje srne na paši.

Krik: Kje ste spoznali svojo ženo? Svojo ženo sem spoznal na šoli, kjer učim. Tega trenutka se ne kesam. Verjetno bi mi bilo žal, če do tega ne bi prišlo.

Krik: Kam hodite ob prostem času z družino? Z družino hodim ob prostem času v naravo. Zelo pogosti so sprehodi v gozd v neposredni bližini hiše. Moji otroci so še majhni in si kakšnih dolgih poti še ne moremo privoščiti.

Krik: Ali nam lahko zaupate imena svojih otrok?

Seveda. Klavdija, Blaž, Uroš, Matej, Klara, Miha, Anja. Povedal sem jih po vrstnem redu, kot so prihajali na svet.

Krik: Ali imate domače ljubljence?

Moji domači ljubljenci so otroci (in seveda žena). Vem pa, da je bilo vprašanje mišljeno, če imam domače – hišne živali. Ne, nimam jih, ker prosti čas, ko bi "ljubljenčka" peljal na sprehod, raje namenim družini. Glede na to, da živimo na vasi, tudi otroci ne zahtevajo svojih živali.

Krik: Kaj bi izbrali, če bi imeli na izbiro: ali žena ali kemija?

Povsem jasen odgovor: KEMIJA – NE! ŽENA – DA. Žena je pri meni na prvem mestu. Naj povem, da jo ljubim in spoštujem. Vesel sem, da mi je rodila otroke, za katere skupaj skrbiva in jih vzgajava. Saj poznate tisto: In sin je zapustil mater...

Krik: Katere tri predmete bi vzeli na samotni otok? Na samotni otok bi vzel knjigo, fotografski album in sončna očala. Knjigo, da mi ne bi bilo dolgčas; fotografski album, da bi obujal spomine, in sončna očala za vsak slučaj, če bi bil otok gol in bi bila nevarnost UV žarkov...

Intervjuвала Špela Zaplotnik, 8.b

Najmlajša člana družine Mohorič (Anja in Miha - predvidevamo, da veste, kdo je kdo)

Mohorič Family

2000

11

S KRIKOM NA POT

PO ANGLIJI IN FRANCIJI

Letošnje počitnice so bile precej drugačne od dosedanjih. Prišla sem iz šole in začela s tipičnimi izpadi ob koncu šolskega leta.

“Letos pa ne bom odlična. Ne, ni šans. Samo tri predmete bom imela pet. Ne, ne, nič ne bo.”

Mami me začne miriti s tistimi svojimi zguljenimi frazami: “Jaz pa vem, da boš odlična, ker si drugega sploh ne predstavljam.”

In potem me preseneti: “Sicer se pa kar potrudi. Kajti letos bo tvoja nagrada za odličen uspeh ... Anglija!”

Nekaj časa mi je še odmevalo v ušesih, potem pa je bil dan zaznamovan z nasmehi do ušes in z občasnimi krikami radosti.

Dnevi so minevali in že je bila tu sobota, 26. junija. Odhod je bil iz ljubljanskega Tivolija. Ob dvanajstih sva bili z mami na prizorišču. Ko sem se ozirala okrog sebe, sem si mislila: “Groza, spet en domišljav piflar. Le kaj bo z mano?!”

Najprej sta me zmedla dva avtobusa. Moral bi biti le eden. Seveda jaz ne bi bila jaz, če ne bi šla najprej k napačnemu spraševat, če je pravi.

Ko sem se končno javila vodiču in se spravila na pravi avtobus, se je prikazala še moja sestra s svojo družino. Počutila sem se kot kakšna zvezda. Mami se je vsa tresla, ker ni bila popolnoma prepričana o tem, kam bom šla iz Anglije.

K meni je prisledla simpatična punca, ki se mi je zdela najbolj normalna od vseh in sva se takoj spoprijateljili. Po dolgem poslavljanju (imeli smo že pol ure zamude) smo se odpeljali proti tržaškemu letališču Ronche. Tu smo v vrstah stali še vsaj dve uri. Zelo me je skrbelo zaradi prtljage, saj naj bi bila največja dovoljena teža 20 kg, moj kovček pa je tehtal

celih trideset kil, poleg pa sem imela še nahrbtnik. Pa je šlo vse gladko in že sem sedela v letalu.

Bila sem navdušena nad ponudbo in postrežbo letalske družbe British Airways: kaviar, prekajen losos, dve sladici, brezalkoholna pijača... predvsem pa krasni stevardi. Vodič nas je že na letalu opozoril, da Angleži obožujejo olikane ljudi.

Jaz sem ubogala njegov nasvet. Vsem, ki sem jih srečala na letališču v Angliji, sem se smehljala, se za vsako malenkost zahvaljevala in pozdravila vsakogar, ki mi je naklonil pogled.

Potem sem se pa še čudila, da so me cariniki tako sumničavo gledali. Sledile so tri ure vožnje od letališča do Great Malverna. Iz treh so nastale štiri ure in pol, ker se je voznik izgubil. Za nameček smo morali prenašati še slalomiranje avtobusa, saj je šofer nekajkrat pozabil, da se v Angliji vozi po levi in je zapeljal na desni vozni pas.

Že v avtobusu smo se menili, kateri fant bo s katero punco skupaj v sobi in kdaj bomo hodili spat. Predvsem pa smo ugibali, kakšne barve bo svilena posteljnina in katere znamke televizorjev bomo imeli v sobah. Kakšnega posebnega občutka, da smo v Angliji, nismo imeli. Predvsem nas je motila popolna enakost stavb, zato se sploh nismo čudili, da je voznik spregledal kolidž.

Sprejem je bil precej topel. Takoj sem si našla dva “dečkota”, ki sta mi služila kot nosača prtljage. Osebe je bilo arabsko. Arabski fantje so nas takoj navdušili. Zdeli so se nam popolni raperji, ravno prav veliki, prav stari, temnopoltni, olikani, srčkani, prijazni in uporabljali so omamne parfume v ravno pravšnjih količinah. Večer je postal še lepši, ko so nam vodiči obljubili “pošiljko” Italijanov, Francozov in Špancev za naslednji dan. Slišalo se je prelepo, da bi bilo res.

Razočaranje je prišlo hitro,

nenapovedano, kruto. Namreč: lastnik kolidža je bil musliman. To pa je pomenilo: No boys in girls' rooms in No girls in boys' rooms.

Ko pa ti nekaj ni všeč, ti ni všeč nobena stvar več. Prišli smo v hišice. V naši je bilo 11 sob in kopalnica z wc-jem. Vendar to sploh ni bilo hudo. Grozne so bile sobe! Postelja: ležiš, se obrneš in potem še pol ure škripa. Pisalna miza s predali: samo vsak drugi predal se odpre. Omara: če bom sem spravila svoja oblačila, bodo mislili, da sem se vpisala med dihurje. Razgled: sploh si ga nisem ogledala, ker sem se bala, da bo vame skočila kakšna pošast.

Vrata: vsak dan sem se vsaj po trikrat zaprla ven, ker so se lahko odpirala le z notranje strani ali z zunanje s ključem, jaz pa sem ključ ponavadi pozabila.

Zajtrki niso bili slabi, ostali obroki prav tako ne, to pa je tudi vse, kar lahko rečem o hrani, saj sem večino obrokov prespala. Kar je imelo svoje (dobre) posledice.

Denar smo dali Niku, našemu vodiču. Imela sem nekaj čez 100 funtov. Odločila sem se, da bom zapravljala v Londonu, tu pa bom porabila le tisto, kar sem imela čez sto funtov. To je bil povod za 40 funtov posojila. V trgovini so namreč prodajali takooo doobre piškote in tudi skladbe v jukeboxu so bile tako dobre in za en funt si jih lahko izbral kar pet. Potem pa je še karta za diskoteko Trump's stala pet funtov (1500 SIT!). Upam, da ne boste več težili, da je v Sloveniji “takooo drago”!

Po nakupih brez denarja

Z Ado sva se sprehajali po parku okoli kolidža. Miss Lyn naju je videla in povabila na izlet v Malvern. Pri sebi nisva imeli ničesar, samo tekli sva k Niku in mu povedali, da naju do večerje ne bo. Z nami je šel tudi Italijan Lorenzo s svojo punco. Meni pa je bil

on tako vseč...

Malvern je velik približno tako kot Maribor. Z Ado sva obiskali najbolj popularno trgovino Woolworth. Šli sva tudi v trgovino z računalniškimi igrkami in igračkami. Nenadoma sva začutili na sebi začudene poglede angleških najstnikov. Ne da bi vedeli, sva se namreč znašli na oddelku s pornografijo. Prav hitro sva jo ucvrli ven.

Z nakupi tako ni bilo nič, saj tudi v Angliji ne dajejo zastoj, šlo je bolj za "window shopping".

Dinner and Dance

Eden najbolj eksplozivnih dogodkov v kolidžu je bila slavnostna večerja. Obešali so jo na veliki zvon. Upravnik nam je ves čas vtepal v glavo: "Uredite si pričeske, dekleta, uredite si make-up in oblecite najlepše obleke. Fantje, upam, da imate s seboj kravate in smokinge ali pa vsaj metuljčke. To bo velik dogodek."

Mi smo to vzeli seveda smrtno resno. Na vrata hišice smo nalepile napis: No entrance. Toda tudi hišica sama ni bila varna. V kopalnici je bila poplava vode in deklet v kopalkah. Britvice bi morale biti podpisane, da jih ne bi zamešale. Peno za britje pa smo imele ne le po nogah in pod pazduho, ampak tudi v ušesih in na nosu. Toda rezultat je bil vreden truda: pričeske in make-upi so bili popolni, zobje bleščeči, nasmehi do ušes, obleke elegantne, čevlji nemogoči za nošenje, sobe pa, kot bi nas zbombardirali. Od radovednosti bi skoraj konec vzeli...

Ko pa smo stopili v dvorano, nismo vedeli, ali naj se zjokamo ali planemo v smeh. Mize so bile normalne, le pogrinjki so bili nekako... svojevrstni. Luči so bile ugasnjene. Na mizah so gorele svečke, kakršne dajemo pod posodice z eteričnim oljem, kar je naredilo zelo romantično, a

popolnoma nepraktično vzdušje. Hrano smo si morali postreči sami in dekleta smo se v temi spotikala okoli pultov. Hitro smo pojedli in popili, potem pa smo se preselili na plesišče. Tam sem naredila svojo največjo napako. Dee, Arabec, ki me je povsem očaral, me je prosil za ples. Jaz pa sem ga prav neumno vprašala, s kom naj bi plesala. To ga je pripravilo do tega, da si je poiskal drugo plesalko.

Diskoteka "The Trump's"

Ena boljših stvari je bil tudi ples v diskoteki The Trump's. Na ta ples je bilo še več priprav kot na slavnostno večerjo. Vendar se je splačalo. O svoji obleki ne bi govorila; komentar večine fantov je bil tišina in na široko odprta usta. Vendar pa tudi Angležinje niso od muh. Oblečene so bile enkratno! Diskoteka je bila gromozanska, za približno pet Skal. Z Ado sva se odpravili do toaletnih prostorov in ko sva se vračali, sem zagledala na stopnicah Lorenza. Ozrla sem se, naredila predolg korak in ... No, padla nisem, ker sem se zagrabila za ograjo, toda moji čevlji, za katere sem dala celo premoženje, so bili le še za k čevljarju. Kljub temu sem odplesala še svoj prvi počasni ples, in to s fantom, ki se mi je zdel najbolj domišljav in zaradi katerega sta se Saša in Ada skoraj na smrt sprli. In kaj sem se naučila v diskoteki? Če plešeš z zlomljenimi petami, tvoja priljubljenost strmo naraste.

Zadnja žurka

Napočil je zadnji večer v kolidžu. Izkoristili smo še poslednje možnosti za nočno druženje. Najprej smo pretihotapili Nika in Domna v našo hišico. Ko je učiteljica preverjala, če smo vse v hiši, jo je Domen zlahka prepričal, da je dekle. Vse, kar je moral reči, je bilo: "Oh, I'm a girl. Yeah." Naredili smo načrt, kje bo naša zadnja zabava. Na skrivaj smo se pritihotapili do bazena, in to tako, da smo smuknili pod ograjo. Ker ni bilo

nobnih primernih podlog za pod zadnjice, smo k bazenu zvlekli kar pernice iz postelj. Naše početje ni bilo ravno vzorno, kar je uvidel tudi vodič, ki je kmalu po začetku zabave pobegnil nazaj v svojo sobo.

Izidor je skočil v bazen in v očeh nekaterih deklet je gorelo upanje, da je pozabil na kopalke. Takrat pa se pojavita Lorenzo in njegova Frederica s svojimi strastnimi poljubi. Vsa zelena od zavisti sem izdabila: "Bon appetit!"

Izlet v Bath in slovo od kolidža

Navsezgodaj zjutraj so učiteljice vreščale po kolidžu, ker smo najprej prespale zajtrk, nato pa še podelitev certifikatov. Avtobus za v Bath je že pripeljal, nas pa so šele obvestili, da moramo pripraviti vse za odhod ter prtljago prinesiti v dvorano, ker bomo takoj po vrnitvi iz Batha zapustili The Abbey College.

Torej smo se karseda naglo odpravili v Bath. Tu so bile včasih rimske toplice, mene pa je najbolj navdušila prodajalna z medvedki. Tudi velika trgovina C and A je bila za nas večji magnet kot ogled cerkve. Nakupile smo "najnujnejše" za na pot: majčke, ogrlice, hlače... Konec izleta ni bil nič kaj prijeten, saj smo vedeli, da po vrnitvi v kolidž sledi slovo. Ker je imel naš vodič dobro srce in veliko usmiljenja, nam je pustil še dodatno uro časa za poslavljanje. To je seveda pomenilo le toliko več joka. Ne pomnim, kdaj je šlo iz mene toliko vode kot takrat. Izmenjavali smo si naslove in se objemali toliko časa, dokler me niso skoraj pustili v kolidžu.

(Nadaljevanje v naslednji številki)
Vesna Komat, 8.c

2000**13****PLANINSKI KOTICEK**

HIT POLETJA: SONČEV MRK

Peljali smo se proti Goričkemu, kamor se je valila dolga kolona avtomobilov, avtobusov, motorjev, koles. Ljudje so prihajali od vsepovsod. Iz sosednjih držav, pa celo iz Amerike, Avstralije in Kitajske.

Prispeli smo na cilj in iskali parkirno mesto. To je bil v tistem trenutku problem številka ena. Končno smo ga našli in se odpravili na zelenico, kjer je že sedela, stala in se sprehajala večtisočglava množica. Brž smo pripravili vso tehnično opremo (fotoaparate, kamere) in začeli čakati na zgodovinski trenutek. Od njega nas je ločila samo še ena ura. Minute so počasi minevale. Sonce, Luna, senca, prstan... Vsi so vedeli vse. In vseh je bilo čisto malo strah. Potem se je zgodilo. Ura je bila 12, 48 minut in 4 sekunde, ko je nastopil popoln mrk in so zaščitna očala za trenutek postala odveč. V vsej lepoti se je zableščal prvi diamantni prstan, zasijala je srebrna krona, nato se je ob 12. uri 50 minut in 20 sekund zasvetil še drugi diamant... in popolni mrk je minil.

112 kilometrov široka Lunina senca, ki je s hitrostjo 2000 metrov na sekundo pripotovala s severnega Atlantika preko zahodne Evrope k nam na Goričko, se je zdaj zapodila proti Bližnjemu vhodu in Indiji. Koliko pričakovani in ugibanji je bilo povezanih s popolnim Sončevim mrkom: od tega, da bo večerni mrčes letal že opoldne, da bodo šle kokoši in druge živali spat, rože pa zaprle cvetove sredi dneva, pa do vseh mogočih katastrof in celo konca sveta.

No, nekaj od tega je bilo že res. Konca sveta pa na srečo ni bilo - kako bi sicer lahko poročal o zadnjem popolnem mrku v tem tisočletju!

Silvester Četojevič, 8.č

Z letošnjim šolskim letom uvajamo novo rubriko, saj nam je prišlo na uho, da nekateri Prešernovci prav radi hodite v hribe (čeprav se ob tem dejstvu večina ostalih Prešernovcev drži za glavo in govori grde besede). Kakorkoli, za slovenski nacionalni šport - planinstvo - bi radi zagreli čim več zasedenih osebkov obeh spolov in jih spravili izpred televizorja in računalnika. K sodelovanju vabimo vse, ki znate hoditi v hribe ne samo z nogami, ampak tudi z očmi in ušesi. Literarna oblika ni važna (pesem, proza, intervju...), zelo zaželene pa so fotografije. Zdaj pa: pot pod noge - in pišite nam!

S PLANINSKIM KROŽKOM JE VEDNO PRIJETNO

Tretje leto sodelujem v planinskem krožku, ki ga vodi ga. Tatjana Martinuč. Vsako prvo soboto v mesecu odidemo na planinski izlet skupaj z učenci drugih kranjskih šol in njihovimi mentorji.

Planinski pohodi so glede na letni čas in vreme različnih težavnosti. Do sedaj sem bila na tehle enodnevni izletih: Menini planini (1453 m), Zasavski gori (849 m), Ermanovcu (1026 m), Limbarski gori (772 m), Vogarju (1050 m), Planini Jezero (1450 m), Valvazorju (1180 m), Komni (1385 m), Krnu (2245 m), Mirni gori (1000 m) in Malem Golaku (1495 m).

Ob koncu šolskega leta je vedno dvodnevni izlet, ki je nagrada za tiste, ki se redno udeležujejo planinskih vzponov. Preko leta sem z veseljem hodila na izlete in doživetja vpisovala v Dnevnik mladega planinca; vanj sem pritiskala tudi žige koč in vrhov. Poleti sem s starši osvojila Triglav, Kriško goro, Storžič, Stol, Begunjščico, Dobrčo. Jeseni sem komaj čakala, da s planinskim krožkom zopet spoznam in obiščem novo točko Slovenske planinske transverzale, ki poteka od Maribora do Kopra.

Jeseni smo imeli kostanjev piknik in v soboto, 13. novembra, planinski izlet na Primorsko. Z avtobusom smo potovali iz Kranja mimo Ljubljane do Ajdovščine. Na Gorenjskem je bilo megleno, na Primorskem pa nas je pozdravilo sonce. Povzpeli smo se v

hrib in v pol ure prišli do Iztokove kočice pod Golaki (1260 m). Tam smo počivali in se okrepčali z malico in toplim čajem. Razpoloženje je bilo veselo, pozdravljali so nas sončni žarki. Občutili smo prvi sneg in zimsko veselje. Pot smo nadaljevali do Malega Golaka (1495) in spet se je v moji popotni knjižici zasvetil nov žig. Previdno smo se vračali iz gore v dolino, saj je bila pot ledena in zasnežena. V takih razmerah pa hitro pride do zdrsa. Z avtobusom smo se odpeljali k našemu naslednjemu cilju. Povzpeli smo se h koči Antona Bavčarja na Čavnu (1242 m), od koder je bil prelep, sončen razgled na Vipavsko dolino in celo do Jadranskega morja. Po okrepčilu smo se polni lepih občutkov in doživetij vračali proti domu. Razgibali smo si telo in duha, naužili smo se svežega zraka ter spoznali nove kraje in hribe na Primorskem. Komaj čakam na nov izlet!

Vanja Papler, 8.č

PRVI SNEG

Sneg pobelil je bregove,
polja, trate in gozdove.
Narava se v belino zliva
v idili zimski zdaj počiva.

Drevje z biseri prekrito
nam daje sliko čudovito
In gore v sončnem odsevu
dodajo še lepoto dnevu.

Noč kje svojo moč zgubila,
svetloba nas je vse oblila.
Dolga naj bo še tako,
da vsem pri srcu bo toplo.

Anja Torkar, 5.b

ŽALOST

Žalostno je moje srce,
žalostno, ker ni tebe,
tebe, ki pomeniš mi vse,
vse, kar potrebuje moje srce.

Srce po tebi hrepeni,
hrepeni in te ne more pozabiti,
pozabiti in se od tebe ločiti,
ločiti in se za vselej posloviti.

Posloviti in se v drugega zaljubiti,
zaljubiti in tebe pozabiti,
pozabiti tvoje prelepe oči,
oči, polne ljubezni.

Ljubezni, ki v meni zagori,
zagori le, ko pogledaš me ti.

Anja Obradovič, 8.č

PESMI

VRTNICA

To vrtnico ti ponujam
iz ljubezni.
Ta vrtnica je zate,
ker si lepo dekle.

Oprosti mi,
ker sem se vedel grdo.
Upam, želim si,
da med nama bo še lepo.

Skupaj se bova dobro imela,
ne bom ti več težil, Špela!
Ti si moje najljubše dekle,
zato nočem,
da ljubezen med nama umre.

Peter Škerjanc, 6.a

LEPO JE LJUBITI

V nebesih sem plavala,
ko v oči sva se gledala,
ko sva se poljubila,
mravljince po telesu sem dobila.

Ne vem, kako bi ti povedala,
da sem se do ušes zaljubila,
ampak kmalu sem ugotovila,
da je bila to zate le avantura.

Zdaj sem zopet ostala sama,
sama in zapuščena.
Žalost, ki jo nosim v srcu,
je težka, neznosna.

Anja Obradovič, 8.č

PRVIČ ZALJUBLJENA

Bile so počitnice in čas je bil samo za zabavo. Vsaj tako sem mislila. Odpravila sem se na neko žurko. Ko sem ga zagledala, sem mislila, da me bo kap. Srce mi je bilo tako močno, da sem bila prepričana, da ga slišijo vsi okoli mene. Ne vem, kako sem preživela večer. Prišel je čas, da se odpravim domov. Bilo me je groza, da ga ne bom nikoli več videla.

Vsa omotična sem se odpeljala domov. Ko sem pred hišnimi vrati iskala ključke po žepih, me nenadoma tih glas vpraša: "Iščeš tole?"

Obrnem se in zagledam njega. Nisem vedela, kako so se moji ključki znašli pri njem, in tudi toliko glasu nisem imela, da bi ga vprašala po imenu.

Pograbila sem ključke in se hotela izmuzniti v hišo. Takrat me potegne za roko in reče: "Kam se ti tako mudi, saj ne grizem!?"

Nič nisem odgovorila, samo brez besed sem ga gledala.

"Všeč si mi," izgovori s tresočim se glasom in me prime za roko. Jaz pa sem samo molčala, saj nisem vedela, ali mi je le všeč ali pa se je v meni rodila ljubezen. "Se lahko jutri dobiva?" Spet njegove besede.

"Ja," sem zašepetala in odšla noter. Celo noč mi je po glavi hodilo samo to, da niti njegovega imena ne vem, pa se odpravljam z njim na zmenek.

Dan je minil, kot bi trenil, in že je v sobo vdrla moja sestra.

"Tvoj dragi je tu!"

Moj dragi. Kako čudno se to sliši. Če kaj, ga moram najprej vprašati, kako mu je ime.

Odpeljal me je v neko restavracijo. Gostov ni bilo, tam je bil le natakarkar, ki nama je stregel. Miza je bila okrašena z modrimi vrtnicami in

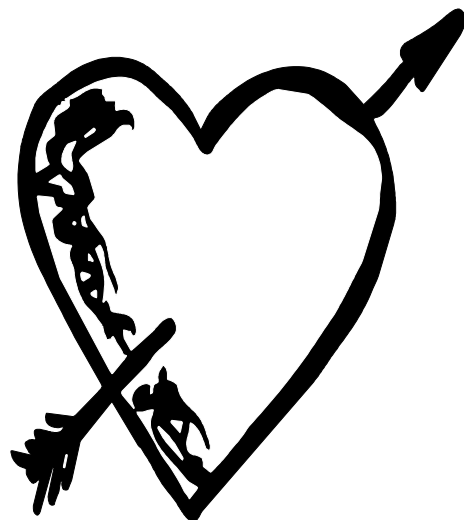
belimi marjeticami ter z belimi in modrimi svečami. Od nekod se je zaslíšal tihi glas violine. Moj spremljevalec je vstal in me prosil za ples. Stisnil me je k sebi in me rahlo poljubil. Bila sem v sedmih nebesih. Nisem ga hotela spustiti iz objema. Po večerji sva se odpeljala proti domu. Nenadoma se je pred nama pojavil tovornjak. Samo je počilo še in potem ni bilo ničesar več.

Zbudila sem se v bolnišnici. Začela sem spraševati ZANJ. Zanj, ki mi še imena ni povedal. In vendar mi je rekel, da me ima rad.

Takrat je v sobo stopila neka gospa in tiho rekla: "Milan je umrl, ni ga več."

Sanje so se končale, še preden so začele živeti.

Dana Nikolič, 8.c

MODNA REVIIJA NA JELOVICI

Lansko šolsko leto smo se sredi pomladi sedmi razredi odpravili na petdnevni tabor na Jelovici. Kljub napornim dnevom, napolnjenim z najrazličnejšimi "preživetnostnimi" veščinami smo si zvečer našli čas za zabavo. Enkrat smo peli in poslušali glasbo, drugič smo imeli ples, ki pa ni popolnoma uspel, kajti polovica ljudstva je brisala krokodilje solze. Seveda ne povem, zakaj. Ugibajte! Tretji večer pa nas je nekaj deklet iz vsakega razreda pripravilo modno revijo. Uvodne priprave so bile težke in dolgotrajne, kot se za modno revijo najvišjega ranga spodobi. Učile smo se hoje, branja, ličenja... Tu je bila glavna naša kozmetičarka Vesna, ki je s seboj prinesla več ličil kakor oblek. Napisale smo spremno besedo in se preoblekle. Medve sva nastopali kot borderka in vrečka. Na sebi sem imela črno polivinilasto vrečo (tako za smeti). Prav dobro sem jo ukrojila! Odlično smo se zabavali tudi ob nastopu sošolca, ki je bil oblečen v žensko. Na sebi je imel krilo, pod njim pa moje hlače, ki imajo še danes raztegnjen sprednji del.

Zabava je bila super in je nekateim sošolcem, ki so umirali od domotožja, vsaj za nekaj časa pregnala črne misli. Poglejte slike, preberite komentar in povejte: ne bi bili tudi vi radi z nami?!

Meta in Lara, 8.č

Cilj vseh modelov je bil, priti do svečke. Tokrat se je po pisti sprehodila Marička Madona, ob pisti pa ji je igral Andrej.

Na pisto je stopila KAOBORDARKA

Vsi modeli s spremljavo in voditeljicama na čelu: (od leve proti desni) Honi, Hukerca, Kao-Bordarka, Dumb, Madona, Marička, kitarist, Cmeralda, Reilica, Pia in Vesna.

Tuja lestvica

1. Celine Dion	Titanic
2. Kelly Family	Hey Diddle, Diddle
3. Spice Girls	Viva Forever
4. Lou Bega	Mambo No. 5
5. Joe Cocker	Could you be love
6. Queen	We will rock you
7. Cher	Belive
9. Boyzone	No matter what
10. DJ Bobo	Where is your love

Domača lestvica

1. Kingston	Cela ulica nori
2. Rok n'band	Dej rukn me
3. Babilon	Življenje z nami je lepše
4. Andrej Šifrer	Čakam
5. Čuki	Hozentregarji
6. Power Dancers	Bomba
7. California	Še 1000 km
8. Adi Smolar	J. C. Van Damme
9. Sasha	Vrtnar
10. Nude	Pepelka

Anja Torkar in Cirila Zorenč, 5.b

Intervju z DJ Bobom

Že prejšnje leto sem vam obljubila, da bo v šolskem časopisu objavljen intervju z DJ Bobom, vendar ga nisem uspela dobiti pravočasno. Čeprav nisem več osnovnošolka, sem se odločila, da napišem ta članek. Želim vam zanimivo branje.

Naj vam na začetku sploh povem, o čem govori zgodba:

Z Mystasio nas zgodba popelje v drugi svet - na drug planet. Je neke vrste pop - opera, nepozaben spektakel. Mystasia je dežela za sanjami. Trem Zemljanom uspe, da se znajdejo na Mystasii in prekršijo tam veljavna pravila. Zaradi tega se Mystasia spremeni, začne prevladovati zlo - zlobni ljudje. Bobo in njegovih deset plesalcev so prebivalci Mystasie in se začnejo boriti za dobro. Glede odra pa tole: Ozadje se bo spremenilo kar štirikrat - od vojne do miru, oder je velik 22 x 20 metrov (največji doslej v Bobovi karieri). K vsemu bo še pripomogla spektakularna pirotehnika z ognjemetom in še čem.

Zdaj pa končno k intervjuju z Bobom. Z njim se je po telefonu pogovarjala Martina Celec, ki je tudi vodja Bobovega fan cluba v Sloveniji.

KAJ TI POMENI GLASBA?

Bobo: Glasba mi pomeni veliko, saj me v življenju najbolj zanima, na drugem mestu, naj izdam, pa je šport.

ZAKAJ SI POSTAL PEVEC?

Bobo: Vselej sem sanjal, da bi bil DJ (kar sem tudi nekaj časa bil), potem pa sem začel ustvarjati svojo lastno glasbo.

KDO TE JE NAVDUŠIL ZA TO?

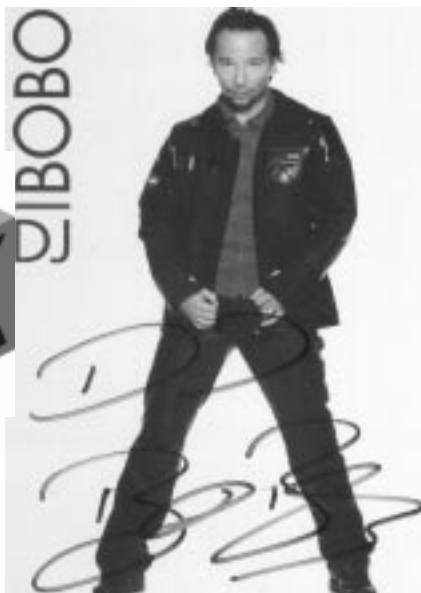
Bobo: Za petje, a ne? Ja, kot sem povedal, glasba in obenem petje mi pomenita zelo veliko in mislim, da brez glasbe ne bi mogel živeti. Ko sem bil mlajši, so me zelo navduševali Michael Jackson, Elton John, Bee Gees....

KDAJ SI PRVIČ NASTOPIL KOT PEVEC?

Bobo: Kot veš, s pesmijo "Where is your love" - na projektu "magic" sem se prvič preizkusil kot pevec. Od takrat naprej si svoje pevske sposobnosti vedno bolj izpopolnujem. Tudi na svojem projektu "Mystasia" sem se preizkusil kot pevec. Kupite, poslušajte in se prepričajte!

KATERI SO TVOJI NAJVEČJI HITI?

Bobo: Hm, hm... naj pomislim.... Somebody dance with me, Everybody, Let the dream come true, Freedom, Pray, Respect

EKSKLUZIVNO

your self, There is a party, Where is your love..... upam, da bodo hiti tudi "Together" in še drugi štiklci s projekta "Level 6". Ja, osebno mi je najboljši "Love is the price".

KJE DOBIŠ IDEJE ZA SVOJE PESMI?

Bobo: Nnavdih za moje projekte mi dajo potovanja po svetu. Srečaš, vidiš mnogo ljudi. Stvari, dogodke, ki jih doživim oziroma vidim, ustvarim v besedilo z glasbo in to je to. To se lahko sliši tudi na končnem izdelku – albumu. Mystasia je "fantasy tour", ki se dogaja na drugem planetu, toda vseeno sta prisotna pojma dobro in zlo, ki sta značilna za naš planet - za Zemljo.

KDO POSKRBI ZA ODER IN OBLEKE?

Bobo: Za dober koncert - show porabimo veliko denarja, da pripravimo uspešen show, vsaka moja turneja je velik spektakel. Za turnejo Mystasia smo se pripravljali skoraj eno leto. Album Level 6 je bil posnet v šestih mesecih, preostalih šest mesecov pa so bile priprave na turnejo (koreografija, plesni treningi...). Mystasia - oder je velik skoraj 22 krat 20 metrov, največji doslej. Skoraj stočlanska ekipa skrbi za uspešen potek turneje. Oder je moja zamisel, postavijo pa ga profesionalci, ki se na delo spoznajo. Jaz podam svoje ideje v besedah, skicah, osnutkih. Obleke se šivajo po meri, materiale pa določi Nancy - naša pevka iz moje

ekipe. Ne, ne, ne... ne šiva jih ona, temveč šivilja...

KAKŠNO GLASBO POSLUŠAŠ?

Bobo: Poslušam raznovrstno glasbo, dosti prostega časa pa mi vzame moje ustvarjanje glasbe. Rad poslušam glasbo Michaela Jacksona. V septembru 1996 sem bil posebni gost M. Jacksona na njegovi turneji v Pragi, Budimpešti, Moskvi, Varšavi ter Bukarešti.

KAJ MENIŠ O SVOJIH OBOŽEVALCIH?

Bobo: Rad imam svoje oboževalce, z njimi skušam ohraniti pristne medčloveške odnose. Ko se srečam s svojimi fani, poskušam ustvariti prijetno vzdušje. Večkrat me ljudje sprašujejo, če se počutim kot glasbenik boy-benda, nakar odgovorim, ne, ne, ne.... sem pop-glasbenik, samo čisto navaden glasbenik. Ravno zato imam tudi mnogo fantov oboževalcev, ker fantom nisem konkurenca, no, vsaj mislim tako. Spoštujetejo me kot prijatelja ali starejšega brata, mislim, da zato. Naj omenim še to, da sem sodeloval tudi z enim zelo znanim boy bendom "Backstreet Boys" - igrali smo skupaj na turneji: fani od BSB lahko pišete na naslov mojega fan cluba v Sloveniji, vsa pošta bo posredovana v prave roke. Naša - moja uradna predstavnik fan cluba je pridno dekle, kateri popolnoma zaupam.

KATER JE BIL TVOJ NAJLJUBŠI PREDMET V ŠOLI?

Bobo: Moj najljubši šolski predmet je bil telovadba, ha ha. Šport je v mojem življenju na drugem mestu, npr. badminton, nogomet....

SPOROČILO BRALCEM

Bobo: Imejte se lepo, imejte se radi, poslušajte mojo glasbo, pišite mi in na koncu prepustite se sanjski deželi "Mystasia"! Tschus (čau), lepe pozdrave!

Še naslov, kamor lahko pišete:

Fan club magic world of D.J.

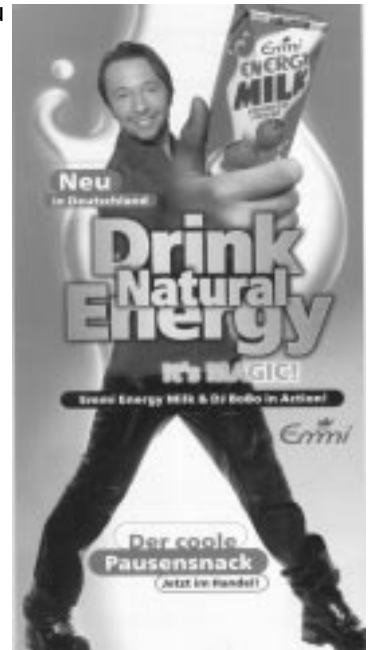
Bobo + BSB

Za Martino Celec

Kuzma 7

9263 Kuzma

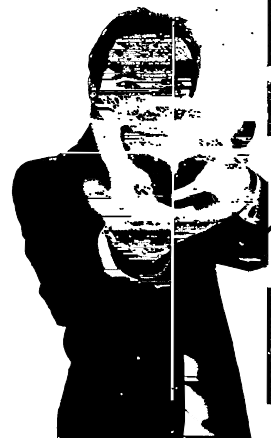
Vem, da se je že marsikatera stvar zgodila, ampak vseeno upam, da ste uživali v branju...lepe pozdravčke iz Srednje ekonomsko-turistične šole vam pošilja Nina Kramar.

Mleko je očitno IN!

COLLECTION
2000

DIBOBO

ASTERIX IN OBELIX PROTI CEZARJU

Film sem videla dvakrat, čeprav mi ni bil všeč. Nekaj prizorov je bilo zelo krutih. Nekaterim pa se je zdelo zabavno, ko so na natezalnici raztegnili psa, ko je Asterix pojedel pajka, ali pa mogoče, ko je Obelix ujetnike na drevesu otresel kot hruške. Kar se mene tiče, film ne zasluži pohvale, saj tudi igra igralcev ni bila bleščeča. Maruša Jošt, 8.b

Asterix in Obelix sta živela v neki vasi. Takrat je vladal Julij Cezar. Vaščani te vasi so se začeli upirati davkom, ki so jih morali plačevati. Imeli pa so tudi nek čudežni napoj, s katerim so postali tako močni, da jih ni nihče premagal. Večkrat so jih napadli, a so zmerom zmagali.

Cezar je imel guvernerja, ki je hotel vladati. Zato je Cezarja zaprl, vojakom pa je rekel, da je zbolel. Asterix in Obelix sta prišla h guvernerju: Obelix kot vojak, Asterix pa kot ujetnik, ki ga je Obelix ujel. Obelix je zato postal guvernerjev osebni stražar. Asterixa pa so mučili, dokler se ni Obelix spomnil, da je to njegov prijatelj. Potem ga je rešil in odšla sta domov. A guverner je tedaj že dobil čarobni napoj in vojska bi vas z lahkoto pomečkala, če ne bi z nekim drugim čarobnim napojem naredili iz Asterixa in Obelixa kar petdeset Asterixov in Obelixov.

Medtem je vas že rešila Cezarja in zdaj jim ni treba več plačevati davkov.

Obelix je bil debel in velik, lase je imel spletene v kiti. Na glavi je imel čelado s tremi rogovi, belo-modre hlače ter širok pas. Bil je zelo popustljiv, rad je imel prijatelje, rad pa se je tudi tepel.

Tina Jerič, 6.c

ONSTRAN TIŠINE

Lara je rjavolasa deklica s plavimi očmi, ki ima gluha starša. Z njima se pogovarja z ročnimi znaki.

Za božič je dobila Sara zelo veliko daril, med njimi tudi klarinet od svoje tete Clarisse, ki je znala zelo lepo igrati. Clarissa je naučila tudi Laro, ki je pokazala veliko nadarjenost. Njenemu očetu to ni bilo všeč, ker je videl, da je Lara vedno manj ob njem.

Zato sta se velikokrat sprla. Kmalu je imela Lara že svoj prvi nastop, ki ga je uspešno opravila.

Nekaj let kasneje, medtem se je rodila še Larina sestra, je Clarissa prepričala nečakinjo, naj se gre v Berlin pripravljat na sprejemne izpite. Kljub velikemu nasprotovanju svojih staršev dekleta odide s teto. V Berlinu zelo uživata - igrata

živahne pesmi po klubih, ogledujeta si mesto in zvečer plavata v mirnem jezeru.

Nekega dne, ko Lara zaigra žalostno pesem, ji Clarissa očita, da takih pesmi ne sme igrati, ker tako ne bo opravila sprejemnih izpitov, ampak naj igra bolj vesele. Nekaj dni kasneje

dekleta spozna, da ji je Clarissa rekla to samo zato, ker je videla, da Lara postaja boljša od nje. Kmalu zatem

Lara v mestu zagleda moškega z dolgimi rjavimi

Ko se Lara na odru berlinske glasbene akademije pripravlja na sprejemni izpit, nepričakovano zagleda očeta, ki jo je kljub vsemu prišel bodrit. Obstaja razlika med "slišati" in "razumeti", ji pove v jeziku svojih rok in Lara ve, da bosta našla način za ponovno združitev svojih svetov.

Nejc Lebar, 7.a

Na začetku sem mislil, da je film spet ena tistih "zajfastih" nadaljevanj, potem pa se začnejo stvari vedno bolj zapletati in film počasi postaja zanimiv. Mislim tudi, da starši otroka, čeprav je njihov, nimajo pravice zadržati zase, saj lahko otroci, ko odrastejo, samo odločajo o svojem življenju.

Miha Erzar, 7.a

lasmi. V kratkem se zelo zblížata in večino časa preživita skupaj. Čez približno teden dni jo obiše stric Gregor in ji pove

žalostno novico, da se je njena mama ponesrečila s kolesom in umrla. Lara je pretresena, saj jo oče krivi za materino smrt, češ da jo je ona naučila voziti kolo. Lara se počasi pobere.

Napoči dan, ko ima sprejemni izpit za na

akademijo.

Dolgo je čakala, da je prišla na vrsto. Ko je stopila v dvorano in že skoraj začela igrati, je zagledala očeta. Zaprl jo je sapo. Čeprav oče ni maral glasbe oziroma je sploh ni slišal, jo je prišel poslušat.

Lara je zelo lepo zaigrala, komisija je bila navdušena, oče in hči pa sta spet našla pot drug do drugega.

Matija Majdič, 7.a

Glasba je bila zelo raznolika, saj se je prilagajala situaciji. Bila je vesela in razigrana, pa tudi žalostna in otožna.

Klemen Prosenjak, 7.a

Otroci se rodimo v družini. Naši starši nas vzgojijo in nam dajo osnovne materialne stvari. Ko pa odrastemo in se usmerjamo v poklic, nam starši lahko le svetujejo in nas spodbujajo v naših odločitvah. Ne morejo pa nas obdržati zase. Naravni

razvoj je tak, da otroci postanejo odrasle osebe, ki delajo po lastni pameti. Še vedno pa potrebujemo starše, da se z njimi pogovorimo, stvari skupaj premislimo ali da nas spodbujajo pri naših odločitvah in svetujejo ob problemih.

Rok Okorn, 8.č

Sam o problemu drugačnosti ne razmišljam veliko, tako kot še mnogo drugih ljudi. Vem pa, da se iz drugačnosti ne smeš norčevati, saj se vse prerado zgodi, da se sam znajdeš v podobnem položaju. In česar ne želiš, da bi drugi tebi storili, tega tudi ti drugim ne stori.

Uroš Okorn, 8.č

Ko razmišljam o problemu drugačnosti, se mi pojavlja veliko vprašanj. Kako se ti ljudje počutijo v svoji okolici? Verjetno je vse odvisno od tega, kako jih okolica sprejme. Če jim ljudje pomagajo, jih bodrijo, obiskujejo, so občutki verjetno lepi. Če pa jih ljudje zavračajo, se obračajo stran, se iz njihove stiske celo norčujejo, pa to boli. Koliko moči in trdne volje morajo nositi v sebi, da preživijo. Ni jim lahko!

Mateja Urbanc, 8.č

Gluhonemega človeka ne razumemo in tudi on nas ne, če ne znamo njihove govornice. Gluhoneme ljudi sprejemam kot normalne, vendar bi jim bila še bliže, če bi znala z njimi komunicirati. Poznam le dve taki osebi; to sta babica in dedek moje prijateljice.

Anja Obradovič, 8.č

Anže Klander, 5.č

INTERVJU S TRENERJEM KARATEJA DRAGOM CEKIČEM

Osebna izkaznica

Ime: Drago
Priimek: Cekič
Rojstni datum: 28. 10. 1936
Horoskop: škorpion
Višina: 173 cm
Številka čevlja: 42
Naj avto: Audi A6
Naj obleka: Mura
Naj pijača: coca cola
Naj hrana: sadje
Naj film: Metulj
Naj pesem: Tubelar Bells
Naj skupina: Pink Floyd
Naj želja: zdravje
Naj šport (poleg karateja): hokej
Naj športnik: Igor Prašnikar

Kdaj ste začeli trenirati?
Pri šestnajstih.

Kaj vas pri tem športu
privlači?
Nima starostne omejitve.
Vedno tekmuješ najprej sam
s sabo. Nikoli ne dosežeš
popolnosti. Vedno je izziv
pred teboj.

Ali nam lahko na kratko
predstavite osnove
karateja?
To je šport ali veščina, ki
globoko povezuje telesno
gibanje in duševnost, telesno
disciplino s trdim delom,
krepi samozavest in
omogoča vsakemu
posamezniku, da skozi
gibanje pokaže svojo zrelost
in dovršenost.

Kakšne lastnosti mora
imeti dober karateist?
Predvsem hitrost, prostorsko
predstavo in estetski čut, vse

to povezano z visokimi
moralnimi vrednotami, sicer
lahko z zlorabo pridobljenega
znanja zaide na stranpot.
Način treninga je tak, da že
na začetku izloči ljudi, ki teh
osnovnih nagnjenj nimajo.

Kako potekajo treningi, ali
se morate kaj pripraviti
nanje?
Vsak trening je zapisan v
dnevniku in sledi vnaprej
pripravljenemu programu.
Preden se odpravim od
doma, se ogrejem in v mislih
preletim program.

Ali ste tudi sami kdaj
tekmovali?
Da, sem, pred dvajsetimi leti.
Tretje mesto na republiškem
prvenstvu je moj največji
uspeh v času, ko tekmovanja
še niso potekala po
kategorijah tako kot danes.
Sedaj ne tekmujem več.

Ali je znanje karateja
pomembno za vsakdanje
življenje?
Ni nujno potrebno, je pa
pomembno. Samozavest,
disciplina, delovne navade -
to so zelo zaželeni lastnosti
v življenju, tako pri delu kot
pri učenju.

Vemo, da karate delimo
na dva dela: kate in
borke. Kateri vam je bolj
všeč?

Kate. Do popolnosti lahko
razviješ umetniški izraz
gibanja.

In sporočilo za konec?
Vse mlade vabim, da se nam
pridružijo in koristno preživijo
svoj prosti čas ob treniranju
karateja.

Meta in Lara, 8.č

PIA KRČ in JURE KOS,

plesalca v plesnem klubu Urška

Koliko časa se že
ukvarjata s plesom?
Jure: Tri leta in pol.
Pia: Začela sem že pri štirih
letih, v klubu Urška pa
plešem tretje leto.

Katero zvrst plesa plešeta,
koliko trenirata?
Pleševa latinsko-ameriške
plese, trenirava pa šestkrat
na teden po dve ali tri ure.

Kako potekajo treningi?
Pred začetkom treninga se
vsaj petnajst minut ogrevava,
nato sledi trening s
trenerjem, včasih pleševa
tudi sama ali pa na
skupinskem treningu.

Kdo je vajin trener?
To je g. Miran Pritekelj,
enkrat na teden pa naju
trenira Nataša Ambrož.

Kako sta se našla kot
plesni par?
Jure: Prej sem že plesal z
drugo plesalko, s Pio pa sva
se zmenila sama, da bova
plesala skupaj. No, malo so
pomagali tudi starši.
Pia: Prej sem imela že dva
plesalca, torej je Jure moj
tretji soplesalec. Kako sva
se našla, je pa že Jure
povedal.

Kaj najraje plešeta?
Jure: Meni je najbolj všeč
samba, jive in pasodoble.
Pia: Tudi meni samba,
potem pa še cha-cha-cha, in
sicer zato, ker so mi všeč
program in figure.

Kaj vama pomeni ples?
Jure: Sprostitev, nekaj, kar

mi zapolni prosti čas.
Pia: Pomeni mi zelo veliko,
vse!

Ali se kdaj skregata?
Jure: Pridejo trenutki, ko se
par tudi skrega, npr. zaradi
plesnih koreografij ali česa
podobnega.
Pia: Z Juretom imava
določena dva dneva v
mesecu, to sta tretjega in
petnajstega in takrat se
lahko skregava, sicer pa se
dobro razumeva in ni veliko
dni, da bi se prepirala.

Kakšni so vajini cilji?
Rada bi dosegla čim boljši
rezultat na državnem
prvenstvu in čim večje
uspehe v tujini.

Ali sta si kot soplesalca
všeč?
Oba v en glas: Seveda!

Anja Obradovič, 8.č

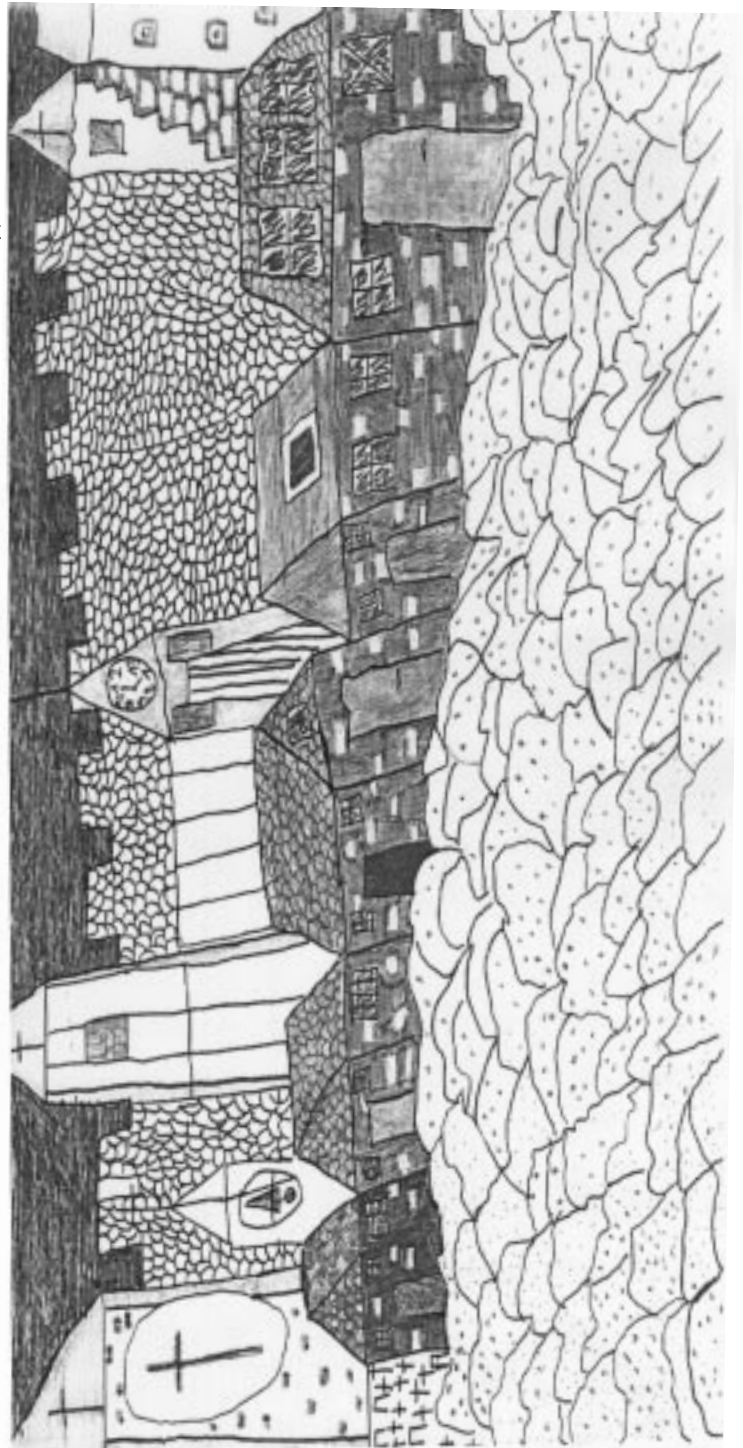

DVAKRATNI SVETOVNI PRVAK NA OBISKU V SLOVENIJI

Folk, a ste že kdaj vidl kšnga res znanga človeka v živo? Pa ne tko kšno antipevko Heleno Blagne al pa jodlarja Slaka, ampak res zvezdo, k jo ves svet pozna. Ja stari, to je pa tko noro, da dol padeš. Pa dobesedno. Čist lahko se zgodi, da te podere en odštekán trop oboževalk, po možnosti ti tiste petke zarijejo noter v meso, da si pol še pol leta pofavlčan. No v bistvu, fora je bla ta, da sem pač slišov, da Hakinnen pride v Lublano, po so se pa valda vsi moji sošolci neki bunil, da grejo ke, pol pa Krikec-šmekš gre vsem razlagat, da mam tam v Tobačni že prvo vrsto rezervirano pa back-stage karto pa da smo z organizatorjam stari družinski prjatlji (sem hotu rečt, da sta moj oči pa Mika skupi v šolo hodila, sam to mi pa gotov neb verjel), no po pa kar Krikec reče, to drži. In sem mogu vse to nekaj uresničit. Za to, da me je stari v pondelk v Lublano pelov, sem mogu cel teden pomivat posodo, sesat, prah brisat, likat, tko da se mi je nakonc še v sanah prkazvala žehta tabelih cunj, pa vse to samo zaradi tiste mačke iz 8.b, da ne bi rekla, da lažem. No, in končno je pršu tisti dan, k sem ušu dve ure prej od pouka, tko da sem že štiri ure prej z enimi zagretimi oboževalkamik so ble tuki že prejšn dan, vedril.

Nagnetl smo se v prvih nekaj vrst in poskočno pričakovali velikega voznika znamenite Formule 1. Veselje pa je kmalu usahnelo, to pa zato, k se je za nami začel nabirat folk, pa to velik folka, na tisoče ljudi, k so vsi hotl v prvo vrsto. Deset minut pred prihodom Mika mi je blo najprej žov, k sem sploh pršu, pol pa še to, da sem tiste makarone s kečapam jedu, k se mi je res že vse dvigval. Končno smo ga pričakali. Folku se je takrat do konca utrgal. Vsi so hotl avtograme, dobl so jih pa samo invalidi pa slepi in gluhi. Mika je na hitro odigrov svoje, neki med mati Terezijo (pomagajmo ubogim in papežom (Mika ma vas rad)). Tko da spominčkov nanga nism dobu, po sem se pa že ustrašu, da mi frendi ne bojo verjel, sam sem se pol v Novicah pa pri poročilih vidu čist v vogalu, kako skačem pa se derem Mika radi te mamó...
Konc koncov sem se mel komad dobr pa še vžu sem se lohk pred sošolci. Za nameček me je pa še guna moja miška pozdravla pa vprašala, koko je blo. Zdaj sem pa v ibr srečen, pa zihr grem naslednič spet, k bo Schumi pršu.
Lep pozdrav.

KRIKE

Anis Krivič, 5.c

HOROSKOP

OVEN

Nastale ljubezenske težave bodo spremljale obupne vrtoglavice. Temu primerne bodo tudi tvoje ocene. Vendar pa to ni razlog za metanje puške v koruzo. V novem tisočletju se obetajo velike spremembe (na bolje).

BIK

Ne dovoli, da ti ena sama slaba ocena pokvari ves načrt. Za začetek mileniuma pa ti priporočam, da skušaš obnoviti stara prijateljstva. Zavedaj se, da ti bodo tvoji pravi prijatelji stali ob strani, tudi ko te bo tvoj-a rak-ica zapustil-a. Ta trenutek je vse bliže.

DVOJČKA

S tvojo trmo so že vsi, udeleženi v tem prepiru, seznanjeni. Vseeno pa bi lahko vedel-a, da na tak način ne moreš priti nikamor. Saj nočeš novega leta pričeti brez prijateljev?! Kar se pa tiče tistega cveka pri matematiki - prva konferenca je mimo, ne odlašaj predolgo!

RAK

Se ti zdi, da tvoja simpatija nori za tabo še bolj kot ti za njo? Napaka! Gre za čisto navadno fatamorgano. Si pač v fazi, ko vidiš vse, kar si želiš. Pravljice pa imajo srečen konec pač samo v pravljicah. Ker se tvoje življenje trenutno vrti okrog dveh oseb, naj ti prišepnem, da ti je druga mnogo bolj naklonjena kot prva. Morda se vse skupaj lahko razvije v ljubezen

tisočletja.

LEV

Nova ljubezen je v tvoje življenje prinesla veliko sprememb. Na spremembe pa lahko računaš tudi v šoli. Morda kak petkov žur manj in kakšna ura nad knjigami več, pa bo. Naredi kaj za svoj videz, ukvarjaj se s športom... Vse pa počni v družbi svojega že malo pozabljenega prijatelja. Boš videl, prijateljstvo se bo obnovilo. Tudi učenje v dvoje je bolj zabavno.

DEVICA

Ne pusti se poteptati. Si čudovita oseba. Vse, kar ti manjka, je, da ne znaš živeti za danes. Res je sicer, da tista dvojka in cvek ne bosta izginila kar tako. Toda naslednjič iz dvojke lahko nastane štirica, če se boš le malo potrudil-a. To pa ne velja za tvoje bivše. Lahko ostanete prijatelji, vendar jim ne dovoli posegati v tvoje ljubezenske zadeve. To te lahko spravi ob živce.

TEHTNICA

Stanje v redovalnici ni kaj prida. Ne verjemi svoji simpatiji, da se ji-mu premalo posvečaš. Trenutno mora biti šola na prvem mestu. Če se s tem on-a ne more sprijazniti, potem pač ni pravi-a. O tistem čudnem piskanju v ušesih ne preišluj več. Tako kot je prišlo, bo tudi odšlo. Malo si odpočij in med počitnicami bodi čim več zunaj.

ŠKORPIJON

Pokaži svoja čustva. Ne zapiraj se vase. Ni nujno, da bo tudi tokrat tako, kot je bilo prejšnjič. Odloči se za kakšno spremembo v svojem življenju.

Veliko stvari lahko spremeniš sam, brez pomoči staršev. Npr. stil oblačenja ali učne navade sta že med njimi. Zanesi se na svojega prijatelja.

STRELEC

Odloči se! Ne moreš sedeti na dveh stoli hkrati, ker se ti bo prej ali slej eden spodmaknil. Seveda je lepo biti zaljubljen-a v dve osebi, ki te obožujeta, ni pa lepo to izkoriščati. Če se ne moreš odločiti, prekini z obema in si poišči tretjo osebo. A pazi, da ne boš na koncu ostal-a sam-a! Kljub vsem srčnim težavam in zapletom ne pozabi na šolo.

KOZOROG

Živiš v svojem svetu. Do neke mere je to super, vendar pa zanemarjaš prijatelje, šolo in svoje zdravje. Ne bodi no tako obseden s TV DOBER DAN. Kar zadeva ljubezensko življenje, je vse precej mirno in tako bo ostalo še nekaj časa, dokler ti na pot ne bodo začeli prihajati hladni vodnarji in odštekani raki. To te lahko vrže iz tira, a ne daj se!

VODNAR

Obeta se ti vroče razmerje z nekim kozorogom. Tudi ko bo tega konec, bodo ostali prekrasni spomini. Tvoja trmoglavost ti trenutno ne bo prav nič koristila. Še enkrat dobro premisli, kaj imaš raje: snowboard ali podvojeno žepnino. Desko ti bodo kupili enkrat, višja žepnina pa ostane in kupček se več-a... Razmisli!

RIBI

Ne naprezaj se preveč. Ustvari si kaj prostega

2000

24

RAZVEDRILLO

časa. Posveti se svojim hobijem. Skrajni čas je za božično-novoletna darila. Preseneti svoje prijatelje! Staršem predlagaj vikend v toplicah, doma pa zagotovi sebi in klapi nepozaben vikend. Za spremembo se ti nasmiha sreča v ljubezni. Tvoj dragi-a je popolnoma očaran-a nad tvojim nasmehom in iskrivimi očmi. Izkoristi priložnost zdaj, ne čakaj na leto 2000!

Vesna Komat, 8.c

RIN-ČIN-ČIN

Vsaj deset sodelujočih, pet punc in pet fantov. Primemo se za roke in sklenemo krog. Fant in punca, ki sta bila izštetata, stopita v sredino kroga. Primeta se za roke in skupaj hodita v smeri urinega kazalca. Igralci v krogu se pomikajo v nasprotno smer. Voditelj kroga čez nekaj časa glasno reče: "Stop!". Vsi v krogu se ustavijo, izbranca nato izbereta vsak svoj par iz kroga. Para se obrneta tako, da si kažeta hrbet. Vsi v krogu istočasno izgovorijo: "Ena, dve, tri!" Če se par obrne z glavo v isto stran, se mora poljubiti. Nato tisti, ki je izbral, odide v krog in igro nadaljuje prejšnji izbranec oz. izbranka. Igro se lahko igrate eno uro ali en dan, to sploh ni važno. Pomembno je le to, da nam pri tej igri ni dolgčas in da se vsi dobro zabavajo. Zato pozor: ne izbirajte vedno istih prijateljev, sicer vam bodo ostali pobegnili!

Marko Kern, 6.a

Zvesti poslušalci šolskega radija, torkov program, ekipa 8.č. POZOR! Čakajo vas privlačne nagrade! Rešite križanko ali pa vse rebuse! Rešitve oddajte eni od mentoric. Žrebanje bo po novem letu. Veliko sreče! Če ste poslušali, o čem smo vam pripovedovali in vas tudi spraševali pet zaporednih torkov v oktobru in novembru, potem reševanje ne bo težko.

Ljubljanska banka

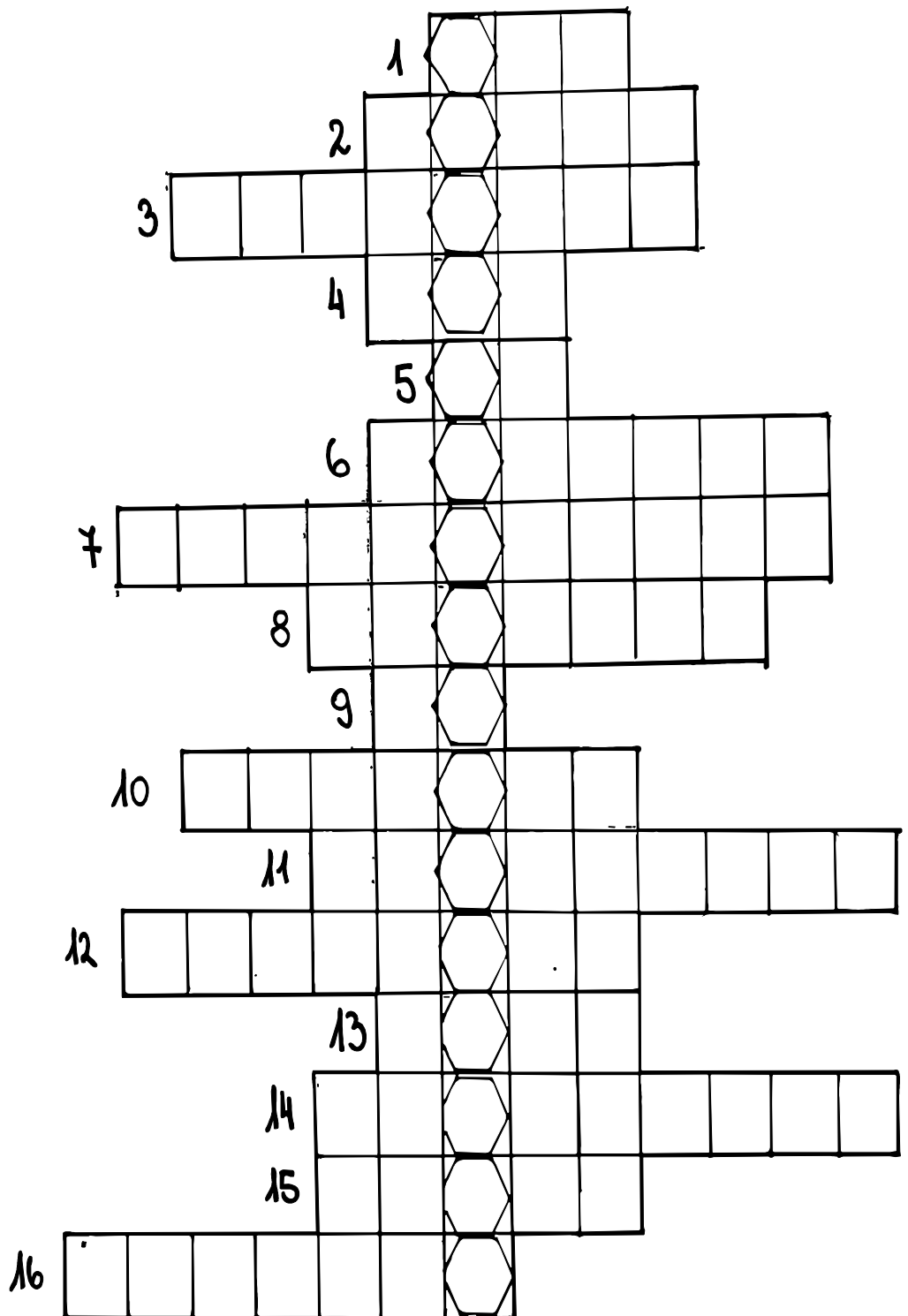
Dobrodošli
na predstavitevnih straneh
Nove Ljubljanske banke

10

KRIŽANKA

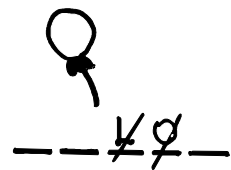
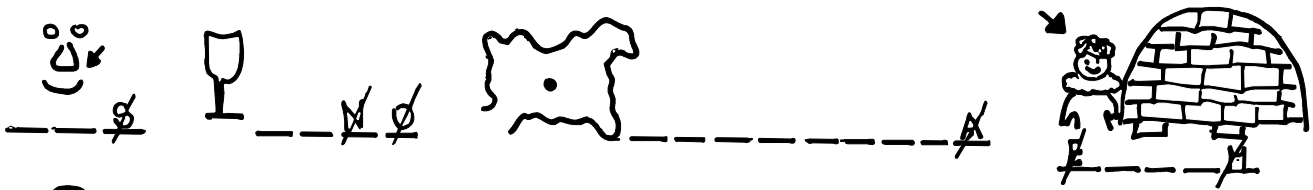
1. S prvim računom
gospodariš ...
2. V Novi ljubljanski banki
lahko odpreš prvi ...
3. Denar lahko dvigneš tudi
na bančnem ...
4. Do svojega denarja imaš
vedno prosto ...
5. Prvi račun je tekoči račun
... mlade.
6. Dobiš svojo ...
7. Tvoja pristopniška številka
je ...
8. Denar na bankomatu
lahko dvigneš in ...
9. Lahko plačuješ v
trgovinah, ki imajo na vratih
nalepko ...
10. Prvič s seboj pripelješ
enega od staršev, da podpiše
...
11. Upravljanje s kartico je
popolnoma ...
12. Ne pozabi svoje
pristopniške ...
13. Ni se ti potrebno ukvarjati
s ...
14. Podatke dobiš tudi na ...
15. Hitro v najbližjo Novo
ljubljansko ...
16. In ne izgubi ...

Na označenih poljih dobiš
sporočilo, komu je namenjen
prvi račun Nove LB.

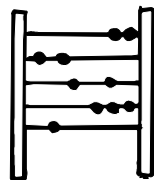
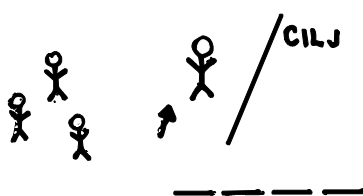
REBUSI

V

---, ko, ker, da, če, vejica skače

LAHKO ODPREŠ

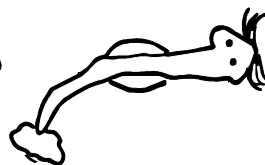

--- ~~A~~ ~~V~~ ~~O~~

S KATERIM

ž=š

0=A

2000

27

RAZVEDRILLO

JELOVICA: NAJ PARČKI

Jelovica. Beseda, ki vsakemu osmošolcu nekaj pove. Ljubezen, sreča, smeh, razočaranje, domotožje, dolgčas. Vsemu temu in še čemu smo bili priča v lanski šoli v naravi. Prav gotovo pa smo si vsi najbolj zapomnili vse na novo rojene ljubezni. Nekatere so se končale srečno (ali se lahko ljubezen srečno konča), nekatere pa žalostno. V večer spomin pa smo spravili nekaj fotografij lanskih naj-parčkov. Poglejte jih še vi!

Meta in Lara, 8.č

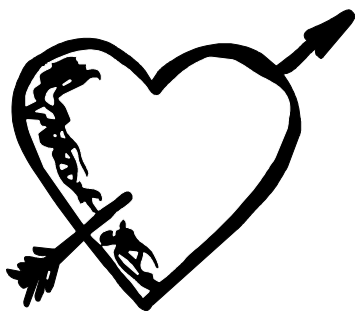
Anja- oblegana od "moških"

Skrivnostno razmerje Suzane in Simona

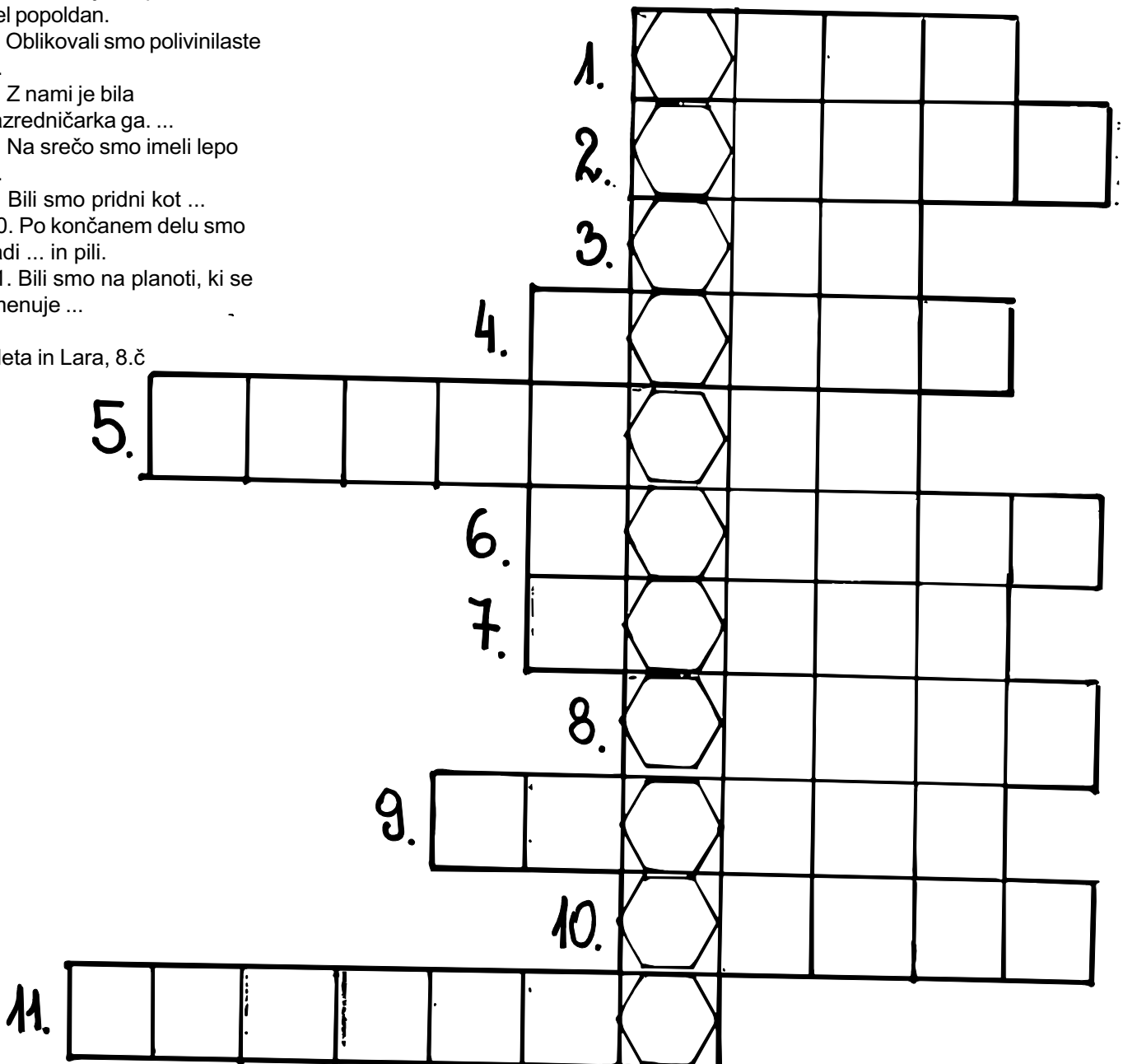
Naš najpopularnejši parček-Dana in Andrej...

Če ste dobro prebrali najine prispevke o Jelovici, vam tudi križanka ne bo težka. Na označenih poljih dobite geslo. Za pravilno rešitev ste lahko tudi nagrajeni. Rešeno križanko z imenom in priimkom reševalca oddajte ge. Bogatajevi ali ge. Pajntarjevi. Žrebali bomo na sestanku novinarskega krožka. Ime nagrajenca bo objavljeno pri knjižnici in po šolskem radiu.

1. Vrečka je bila ...
2. Vesna je imela s seboj več ličil kakor ...
3. Nekateri so pogrešali svoj ...
4. ... so bili namenjeni bivanju v naravi.
5. ... za revijo so potekale cel popoldan.
6. Oblikovali smo polivinilaste ...
7. Z nami je bila razredničarka ga. ...
8. Na srečo smo imeli lepo ...
9. Bili smo pridni kot ...
10. Po končanem delu smo radi ... in pili.
11. Bili smo na planoti, ki se imenuje ...

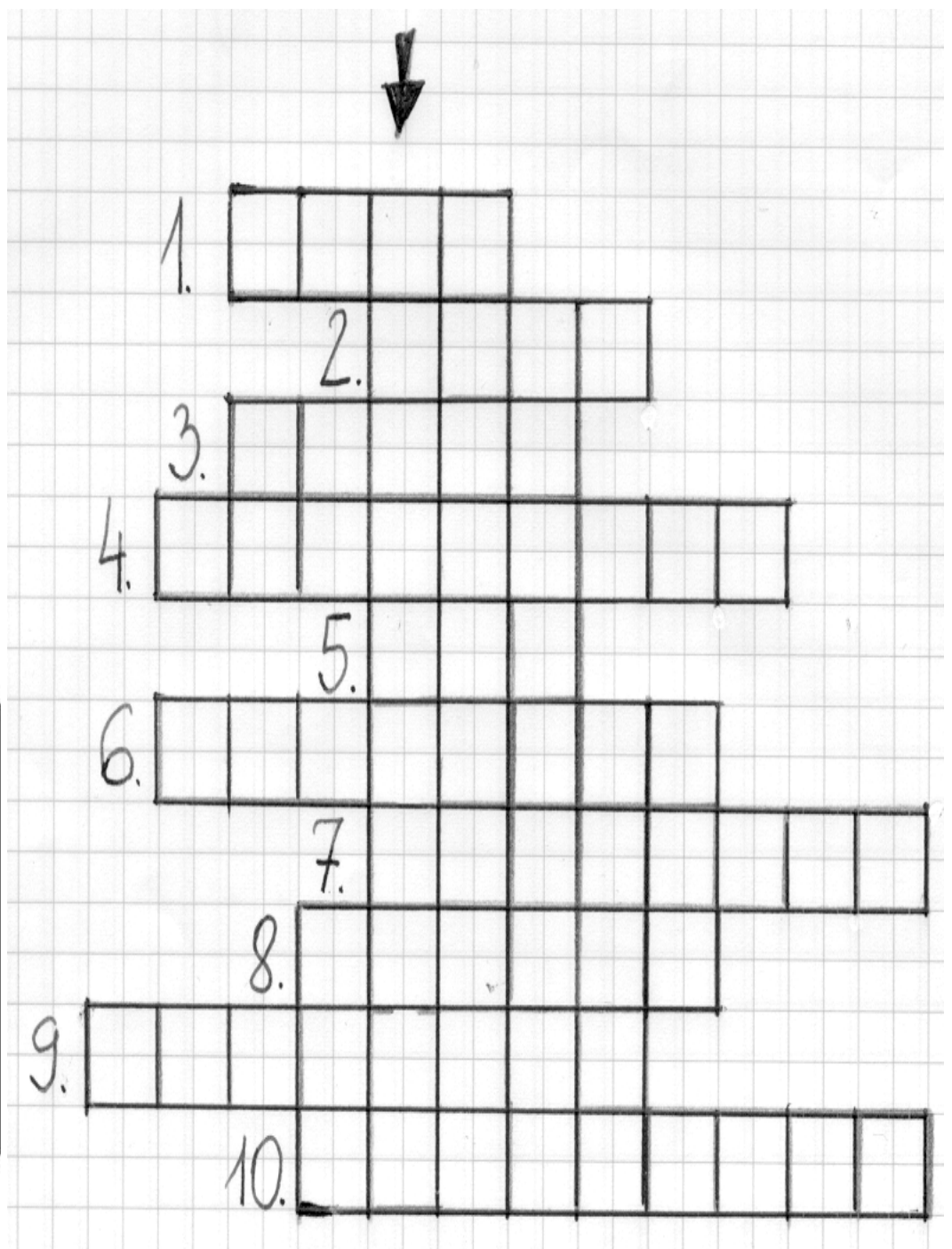
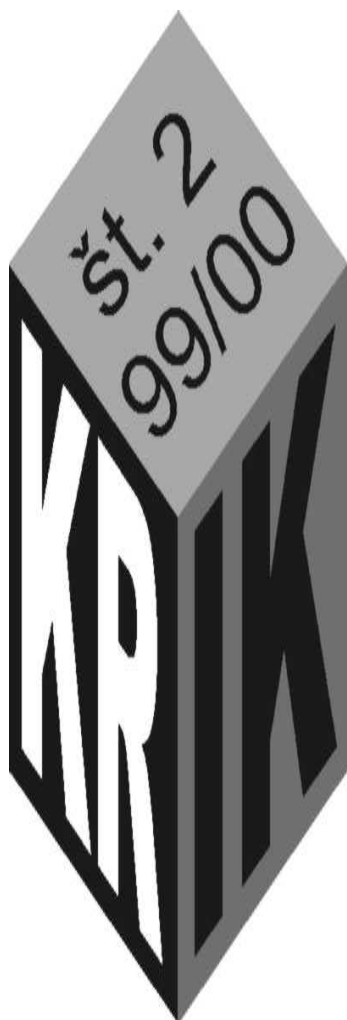
Meta in Lara, 8.č

KRIŽANKA Z GESLOM

1. kraj na Štajerskem
2. vrsta padavine
3. na vrtu sadimo.....
4. pikantna začimba
5. živalska maščoba
6. otroci radi jemo
OLOČADKO
7. vrsta sladice –
SUMARITI
8. žival, ki ima zelo dolg
vrat
9. glavno mesto BIH
10. karta ali Sveta

Špela Zaplotnik, 8.b

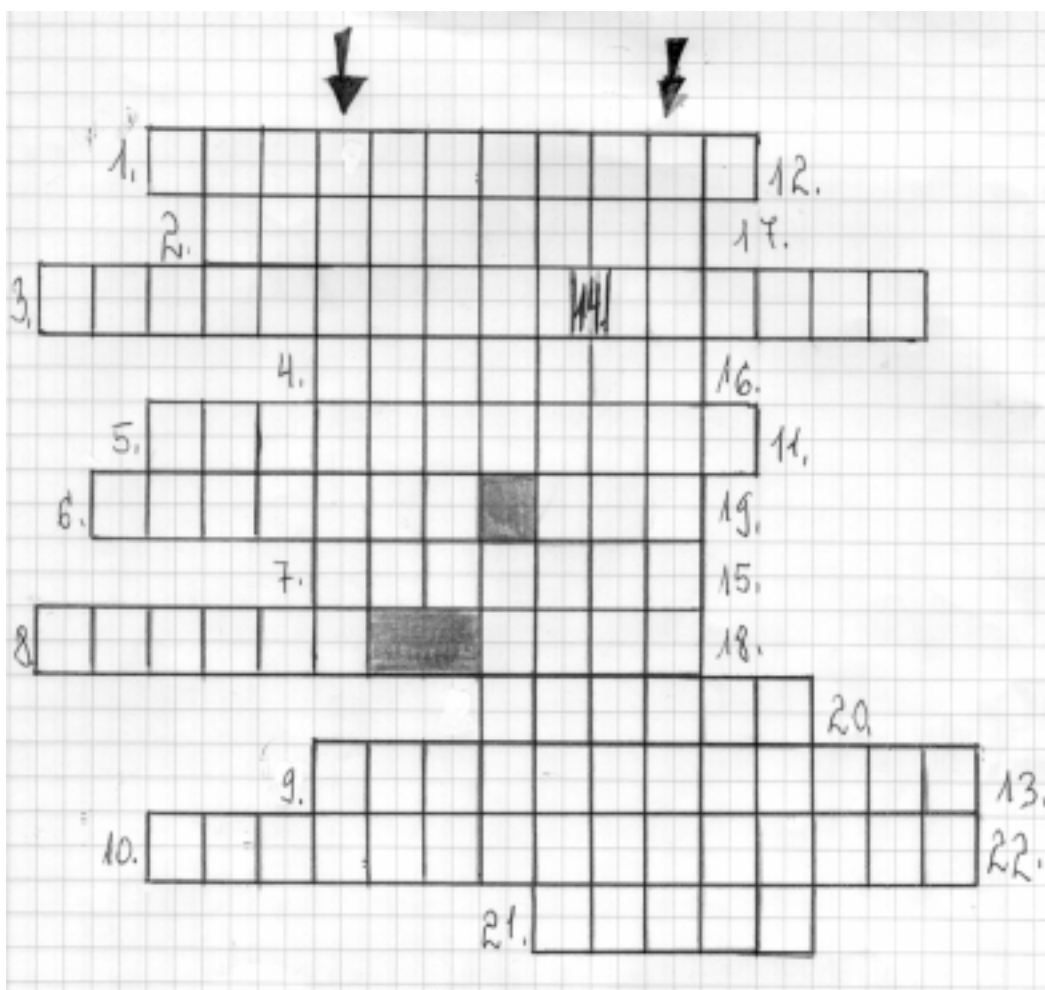
2000

30

RAZVEDRILLO

DVOSMERKA Z GESLOM

1. ime tega časopisa
2. planet in tudi trgovina
3. naprava, v katero gledaš najmanj eno uro na dan
4. lahko je pisana ali enobarvna, za košarko ali roket
5. nočna žival
6. velika površina trave
7. dolg plazilec
8. knjig
9. letni čas
10. južna soseda Slovenije
11. naša severna soseda
12. kraj v bližini Kranja
13. sladica iz sladkega ledu, priljubljena poleti
14. "listek", ki ga prilepimo na kuverto, ki jo nato pošljemo
15. samica, s katero se pari oven
16. glej 15
17. luknjičasta mlečna jed
18. ustanova, kjer si kupil ta Krik
19. najdaljša reka v Afriki
20. prednja, neprekinjena bojna črta
21. grška prestolnica
22. razvrednotenje denarja, rast cen

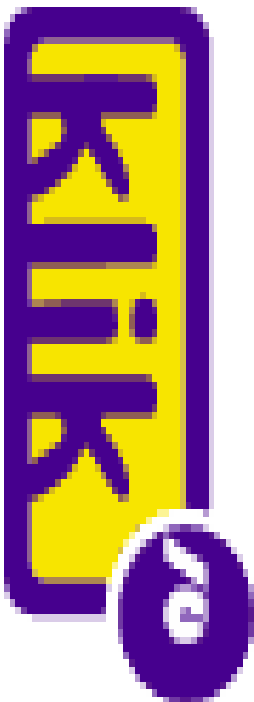
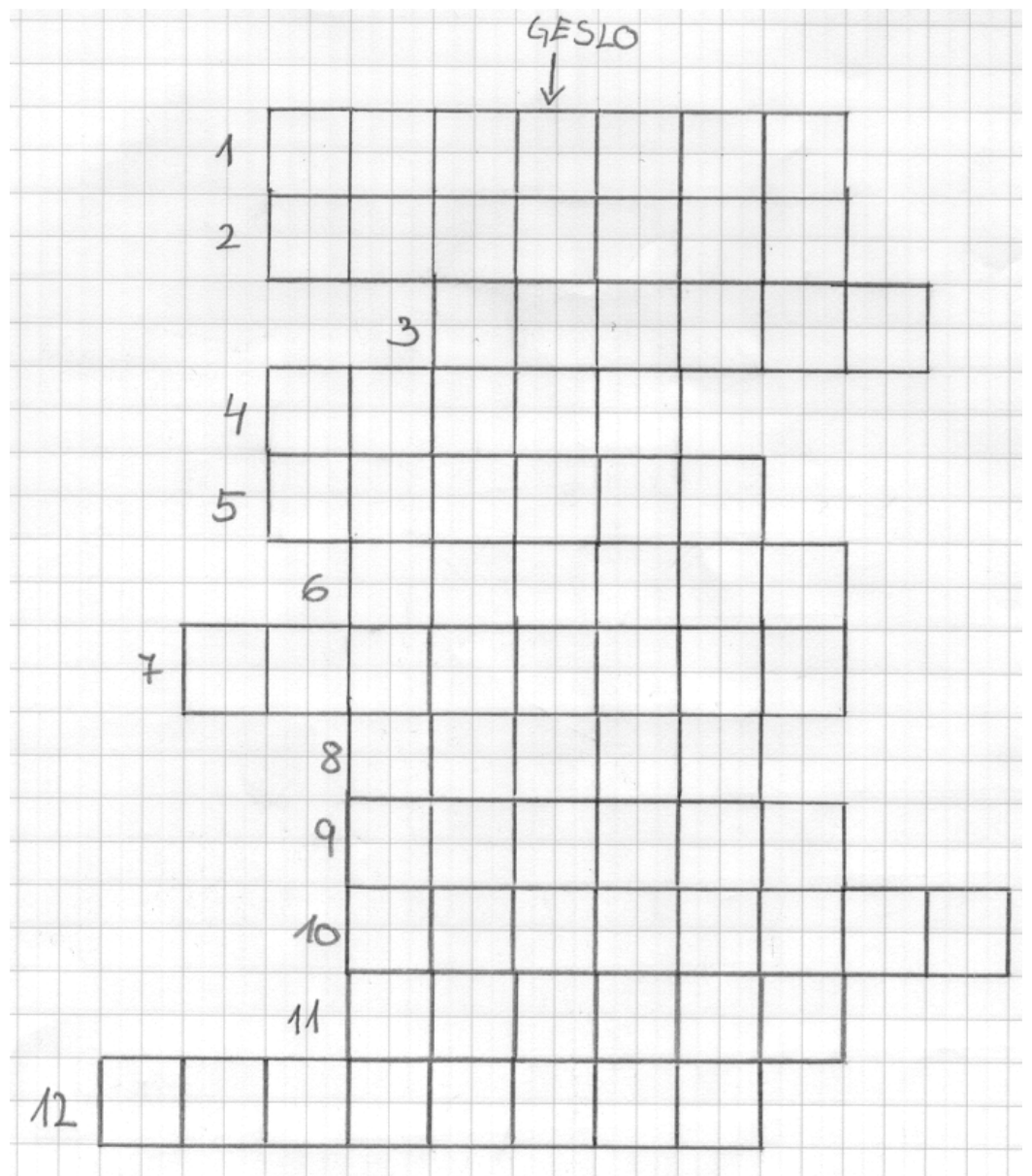
GESLO: KRIŽANKA ZA OSNOVNOŠOLCE

Špela Zaplotnik, 8.b

PA ŠE ENA...

1. Kako imenujemo književnost, ki je napisana v verzih, včasih tudi v rimah?
2. Kdo usmerja promet?
3. Kaj raste v iglastem gozdu?
4. Grem k teti na...
5. Glasilo razredne stopnje naše šole
6. Geometrijsko ime za nepravilen krog
7. Kaj so stol, omara, miza...
8. S čim igraš tenis?
9. Črn ptič
10. Zimski šport z bordom
11. katero slaščico pečemo z orehi, pehtranom, rozinami?
12. Rastlina, ki raste na travnikih (vijolica, marjetica)

2000

32

RAZVEDRILLO

ŠALE

Na govornih

Učiteljica: "Od kod zna vaš Krikec tako kleči?"
Starša: "Oh, veste, stanujemo blizu davčnega urada..."

Poznavalec

Učiteljica zemljepisa: "Krikec, kje leži Slovenija?"
Krikec: "Na sred zemljevida!"

Pri slovenščini

Učiteljica: "Določi čas v naslednjem stavku: Vaša učiteljica se bo poročila."
Krikec: "To je skrajni čas."

Višja matematika

Učiteljica matematike: "Krikec, koliko je 0×1000 ?"
Krikec: "Tisoč!"

2000

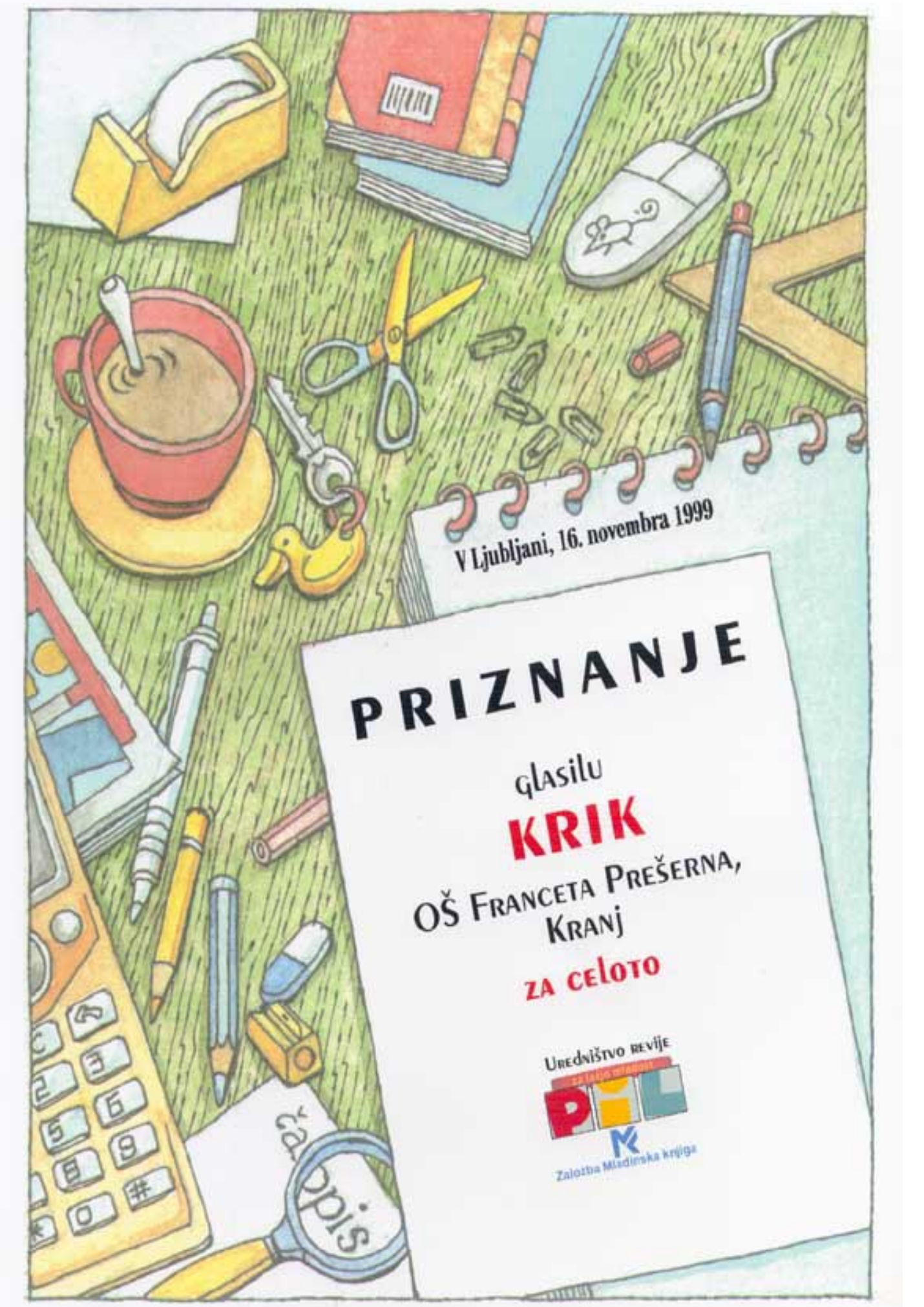
33

KAZALO

KAZALO

Kolofon.....	str.2
UVODNIK.....	str.3
KRIKOČASNIK.....	str.3
KRIKOVE NOVICE.....	str.4
V Lublano po nagrado za Krik.....	str.4
Mladinske delavnice.....	str.5
TABORI, TABORI, TABORI:.....	str.5
Dnevnik nadobudne tabornice.....	str.6
Na naravoslovno-likovnem taboru v Piranu.....	str.8
Iz Piranskega dnevnika.....	str.8
KRIKOV INTERVJU.....	str.9
Kratek pogovor z g. Teranom.....	str.9
Kratko malo: Predstavljamo vam g. Mohoriča.....	str.9
S KRIKOM NA POT.....	str.11
Po Angliji in Franciji.....	str.11
Hit poletja: Sončev mrk.....	str.13
PLANINSKI KOTIČEK.....	str.14
KULTURA.....	str.14
Prvi sneg.....	str.14
Vrtnica.....	str.14
Žalost.....	str.14
Lepo je ljubiti.....	str.14
LJUBEZENSKA ZGODBA.....	str.15
Prvič zaljubljena.....	str.15
MODA.....	str.16
Modna revija na Jelovici.....	str.16
GLASBA.....	str.17
Tuja lestvica.....	str.17
Domača lestvica.....	str.17
Intervju z DJ Bobom.....	str.17
KRIK V KINU.....	str.19
Asterix in Obelix proti Cezarju.....	str.19
Onstran tišine.....	str.19
ŠPORT.....	str.21
Intervju s trenerjem karateja Dragom Cekičem.....	str.21
Pia Krč in Jure Kos, plesalca v plesnem klubu Urška.....	str.21
Dvakratni svetovni prvak na obisku v Sloveniji.....	str.22
RAZVEDRILLO.....	str.23
Rin-čin-čin.....	str.23
Horoskop.....	str.23
Križanka.....	str.25
Rebusi.....	str.26
Jelovica: naj parčki.....	str.27
Križanka z geslom.....	str.28, 29
Dvosmerka z geslom.....	str.30
Pa še ena.....	str.31
Šale.....	str.32
Kazalo.....	str.33

V Ljubljani, 16. novembra 1999

PRIZNANJE

glasilu

KRIK

OŠ FRANCETA PREŠERNA,
KRANJ

ZA CELOTO

Uredništvo revije

Založba Mladinska knjiga